ПЕРЕЦЬ

ISSN 0132-4462.
№ 2 2000
ЛЮТИЙ

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. С. ФЕДЬКА

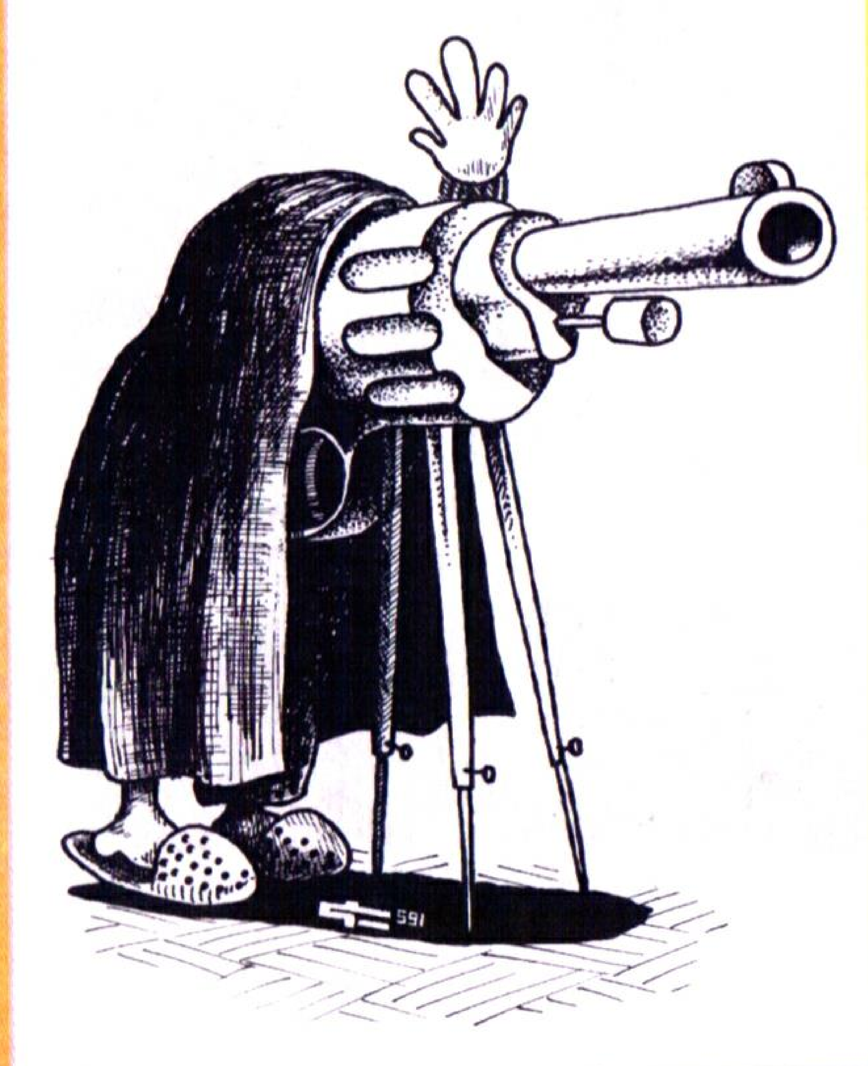

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Молодець синок! Весь у мене! Вже й охорону собі найняв.

КРІСЛО СПІКЕРА

Як передає наш парламентський кореспондент, на одній з найближчих сесій Верховної Ради буде винесено на обговорення питання про крісло спікера. У зв'язку з тим, що деякі спікери так звикають до нього, що,незважаючи на переобрання, не можуть з ним розтатися. Це крісло за новим регламентом віднині віддаватиметься голові у вічне користування. Він може забрати його додому, продати на аукціоні, або ж подарувати своєму майбутньому хатньому музеєві.

МАТЕМАТИКИ «ПРИКОЛЮЮТЬСЯ»

Звіт статуправління, з якого випливає, що за минулий рік рівень інфляції в нашій країні становив близько двадцяти відсотків, а ціни на продукти і товари «підскочили» у середньому також на двадцять відсотків, викликав професійний інтерес у науковців інституту математики. Взявши за постійну величину свою зарплату, а всі інші показники нашого життя за величину змінну, вони дійшли висновку, що невдовзі при такому от господарюванні показник нашого життєвого рівня опуститься на мінусову відмітку.

УКРАЛИ ВИВІСКУ

Наш вінницький кореспондент передає.

Коли в одній із місцевих лікарень зникло кілька десятків металевих ліжок — обійшлося без паніки. Зрештою, вирішили, наші хворі і так, лягаючи з лікарню, беруть з собою все потрібне. Ну так і ліжко прихоплять — нічого з ними не станеться! Коли на місцевих кладовищах почали зникати огорожі й металеві фрагменти пам'ятників, і тут знайшлося пояснення: мабуть, без нечистої сили не обійшлося. А от коли почали зникати бронзові плити з меморіалів — і правоохоронці зачухали потилиці. А тут іще одна подія: з будинку Літинського райвідділу міліції зникла металева вивіска. Тоді правоохоронці вже зовсім обурилися: так чого доброго мисливці за брухтом почнуть у них викрадати і сейфи з документами, або металеві гудзики на кителях відрізати!

Злодіїв затримали. Тільки, як справедливо стверджують у Вінницькому управлінні МВС, до кожного металевого предмету міліціонера не приставиш. Отже, збирачі брухту крастимуть доти, поки на комерційних приймальних пунктах у них усе це без розбору прийматимуть, поки наші урядовці не наведуть порядок у видачі ліцензій на торгівлю кольоровими металами.

ЦІЛЮЩА ВОДА

Київський завод безалкогольних напоїв почав випуск води, виготовленої за оригінальним рецептом. Вода «Лагідна» містить у собі спеціальну речовину — антиагресин. Першу партію цієї води вирішено відправити у буфет Верховної Ради. Оскільки у деяких парламентаріїв почали явно здавати нерви — замість слів вони переконують опонентів кулаками.

МОВНИЙ ПРОГРЕС

Раз хвалився дід Платон
Перед Опанасом:
— Збагатив свій лексикон
Я останнім часом.
Що я чув колись в селі,
Й що побутувало? —
«Хата», «вила», «льох», «граблі»,
«Бараболя», «сало»...
Старожитнє віджива,
Взяв я на замітку,
Бо нові тепер слова
У широкім вжитку:
«Кілер», «мер» і «екстрасенс»,
«Мафія» і «вілла»,
Ще «корупція» і «секс» —
Слів силенна-сила.
Їх лічив би зо два дні,
Добрий чоловіче,
Та часу нема мені —
Баба в офіс кличе.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Капрельянца)

— Люди добрі! Вибачте, що звертаюся до вас. Візьміть квитки, будь ласка...

ОСЛЯЧИЙ ГОНОР

(Баєчка)

Осла назвали дурнем якось раз.
Сприйняв це як образу із образ:
— Нєт-нєт!.. Не дурень, а дурак!..

* * *

Ну, що ж — хай буде так.

Віктор ЛАГОЗА.

ВСЕ В НАС ДОБРЕ

Каже Власові Артем:
— Ми без їжі не помрем.
Бізнесмени про нас дбають
М'ясо з Польщі доставляють.
А з Бразилії й Гавани
Пруть нам снікерси й банани.
Ще й від турків возять їжу:
Рис. картоплю й моркву свіжу.
Влас всміхнувся: — Не горюєм:
За кордоном й хрін купуєм.
Все в нас добре, все прекрасно,
Лише воду п'ємо власну.

Василь УДОВИЧЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

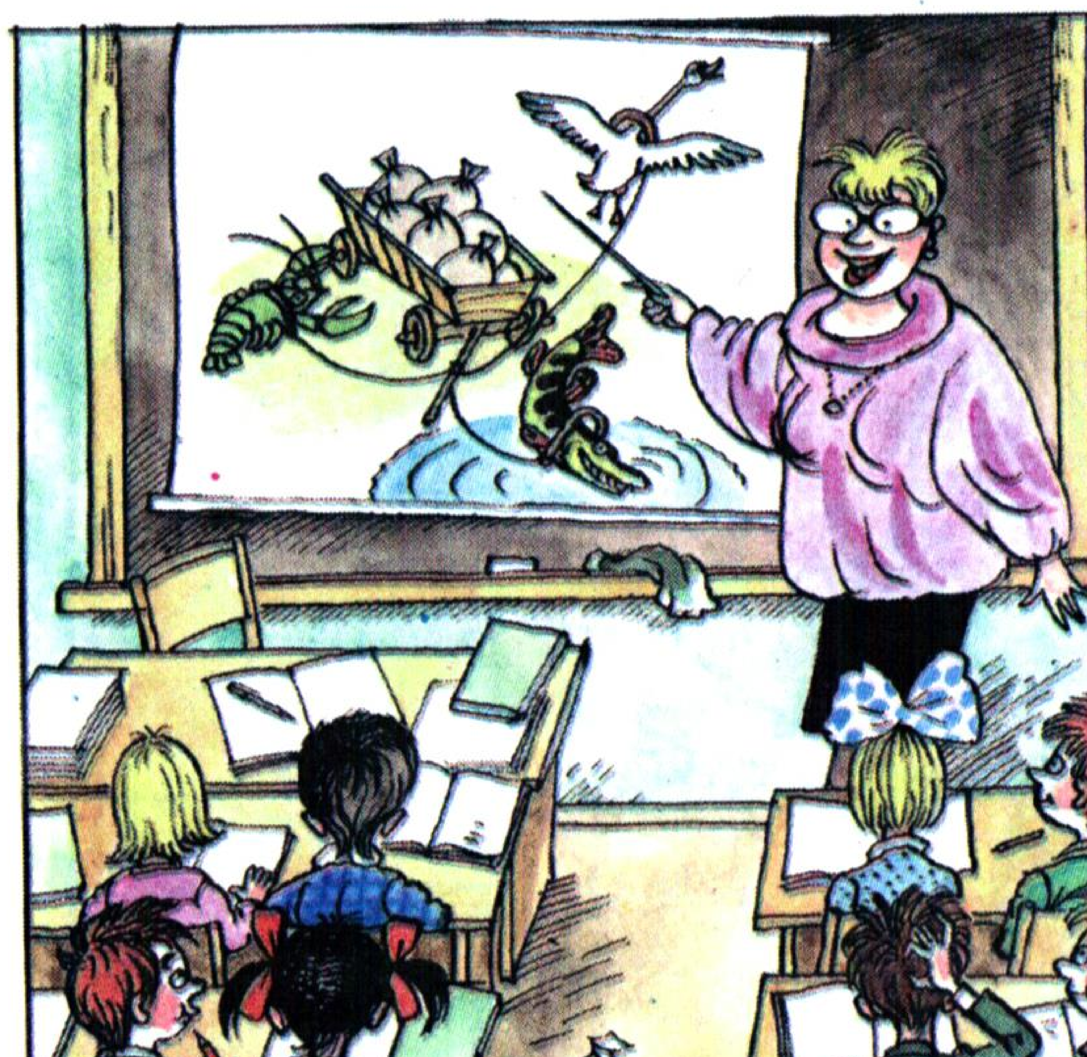

— А тепер, дітки, ви зрозуміли, що таке «три гілки влади»?

ІРОНІЗМИ

❄ *«Гірко» на весіллі кричать в основному одружені: вони то вже знають.*

Іван БЕЗРУЧКО.

❄ *Якщо будуть у вас гроші, то лікар знайде, що вам лікувати.*

❄ *Чим терплячіший народ, тим багатші керівники.*

❄ *Сусідова жінка здається милішою тому, що вона сварить сусіда, а не тебе.*

❄ *Йдемо до Європи. Але через Африку.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Чого вони веселяться?
— Бо віддали дочку заміж. На одного рота в сім'ї поменшало.
— А ці чого сумні?
— Бо син невістку привів.

Міні-усмішки

СВОЯ ЦІНА

Вантажники розвантажують і заносять речі в нову квартиру знаменитому артистові.

— Дорого беруть за це? — цікавиться в нього знайомий.

— Ну як вам сказать? Пообіцяв їм дати автографи.

ХТО ВИНЕН

— Ви перевищили швидкість.— зупинив автоінспектор приватника.

— Та знаю,— кисло згодився той. І сердито кивнув на пасажира, що сидів поруч: — Це ось він винен. Просив же, як людину: побачиш інспектора — штовхни. А він вас прогавив.

ПРОПАЖА

— Алло! Міліція? Місяць тому я подав заяву про крадіжку у нашій квартирі золотих сережок і двох обручок.

— На жаль, злочинців іще не спіймано.

— То можете вже не ловить. Бо дружина знайшла пропажу у пилососі.

КУПИЛИ

Гостюючи в місті у дочок, мати обмовилась, що взяла трохи грошей, щоб купити пальто. І зібралась уже до магазину. А доньки, одна з яких дорідна, а друга худенька, замахали руками:

— Що ви, мамо! Будете ще ноги бити по тих магазинах. Давайте гроші, ми самі купимо.

В універмазі приміряли по пальту, купили кожна собі. Приїхали.

— Дивіться, мамо,— показують. — Це на вас широке, а це вузьке. Як вони шиють!?

Кость ДЯЧЕНКО.

Баєчка в прозі

ДІЛОВА ПРОПОЗИЦІЯ

На нараді керівних органів мастильно-фарбувальних матеріалів із політичною науково-філософською промовою виступив Пластилін. Він резюмував:

— Так ось, дорогі колеги, аби в цей суперечливо-скрутний час утриматись при владі, нам потрібно послідовно й настійливо виховувати в собі твердість характеру!..

Борис СЛЮСАР.

Вечірня казка для дорослих

Після поразки на лісових президентських виборах у Вовка-Панібрата якийсь час була депресія. Він згадував, як солодко завмирало його серце, коли він дивився на розклеєні по всьому Казковому Лісі агітаційні передвиборні плакати: «Голосуйте, всі звірята лиш за Вовка-кандидата!» «Відомо всім: Вовк-Панібрат — найкращий в Лісі кандидат!» Ах, як хотілося знову пережити оті щемкі хвилини щасливого чекання перемоги. Вкусивши раз солодку мить наближення до влади, важко втриматися від спокуси вкусити її знову. А тут саме почалася нова кампанія — по виборах до лісового парламенту. І вовчий приятель, кримінальний авторитет Шакал Бацила, сказав:

— Балотуйся, Вовче, обов'язково! Депутатська недоторканість — це ж супер! Кого хочеш можна, блін, їсти безкарно. До того ж, по-моєму, у тебе є харизма.

— Що-що? — не второпав Вовк-Панібрат.

—Ну, ти, блін, темний, як гудрон! Не знаєш, що таке харизма. Це ж головна риса, головна якість усіх видатних і знаменитих, надана їм самою природою. І в Олександра Македонського була харизма, і в Юлія Цезаря, і в Наполеона... Балотуйся, Панібрате, обов'язково! По одномандатному Овечому виборчому округу. Там у тебе авторитет забезпечений. Я тобі організую зустріч з електоратом...

І організував. І овечий електорат на зустрічі був одностайним у підтримці вовчої кандидатури:

— Бігме-е-е підтриме-еєме-е! Бігме-е-е! Бігме-е-е!

І знову по всьому лісові були розклеєні яскраві передвиборні плакати: «Хай живе Вовк-Панібрат, наш овечий кандидат, наш майбутній депутат!» І знову у Вовка солодко тенькало у животі. Він дивився на себе в дзеркало і з радісним подивом думав: «А таки ж є, є в мене харизма! Як я її раніше не помічав?! Які очі! Який вищір!»

Трошки псувало настрій тільки те, що постійний вовчий опонент Заєць, стерво довговухе, не визнавав вовчої харизми:

— Ха-ха-ха! Яка там харизма?! Харя в нього, а не харизма! Ха-ха-харя!

Звичайно, «харя» — це русизм. Наш відповідник — пика, мармиза. Але Заєць не був лінгвістом, любив слова іноземного походження, і гарне колоритне слово «харя» йому подобалося. А Вовк, навпаки, не подобався.

Чуючи таке, Вовк-Панібрат скреготів зубами: «Дати б йому, куцохвостому, по його нахабній заячій харизмі! Та до виборів не можна. На виборців це може вплинути негативно». Ніхто з кандидатів не дозволяв собі до виборів агресії. Всі були ніжні й тихомрійні.

І от настали вибори.

Господи, Боже мій!

Такого провалу не міг передбачити навіть Заєць! А Вовк був просто приголомшений. Увесь, увесь без винятку овечий електорат проголосував «проти» (вибори ж таємні!) Хоч би одне мекало проголосувало за «Бігме-е-е! Бігме-е-е!»

Хай вас кат візьме!

Ну, як його не їсти після цього, той електорат?!

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Перед сном пильненько подивіться на себе в дзеркало. Якщо побачите, що у вас таки є харизма, вам обов'язково насниться, що ви стали президентом, депутатом або хоча б своїм власним начальником. Харизма — то велика річ!

Приємно, коли сняться харизматичні сни. Що не кажіть!..

Дійсність, на жаль, не така харизматична...

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Шеф полюбляє дивитися вечірню казку!

— Я, сусідко, так злякалась,—
Каже Христя Варці,—
Коли лікар з твого вікна
Вистрибнув уранці
Та так побіг, аж курява
За ним закуріла.
Оце ж, думаю, сусідка
Моя захворіла,
А він ото так по ліки
Побіг, аж пригнувся.
Хоч би, думаю, сердешний,
Десь не спотикнувся...
Степан же твій на курорти
Поїхав на море,
А донечка у свекрухи,
А тут — таке горе...
То це зайшла провідати,
Хоч води подати;
І сусідам, що ти хвора,
Спішу розказати...
— Та тихіше, не кричи ти,—
Мовила їй Варка. —
Ротик в тебе, люба Христе,
Ніби молотарка.
Ну чого ти репетуєш?!
Бачиш, я ж не хвора.
А пожежник як від тебе
Вистрибнув учора
Та неначе кіт шкідливий
Гайнув через межі,
Не кричала ж я: «Рятуйте
Христю від пожежі!»

Леонід ГАЖАЛА.

м. Біла Церква.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

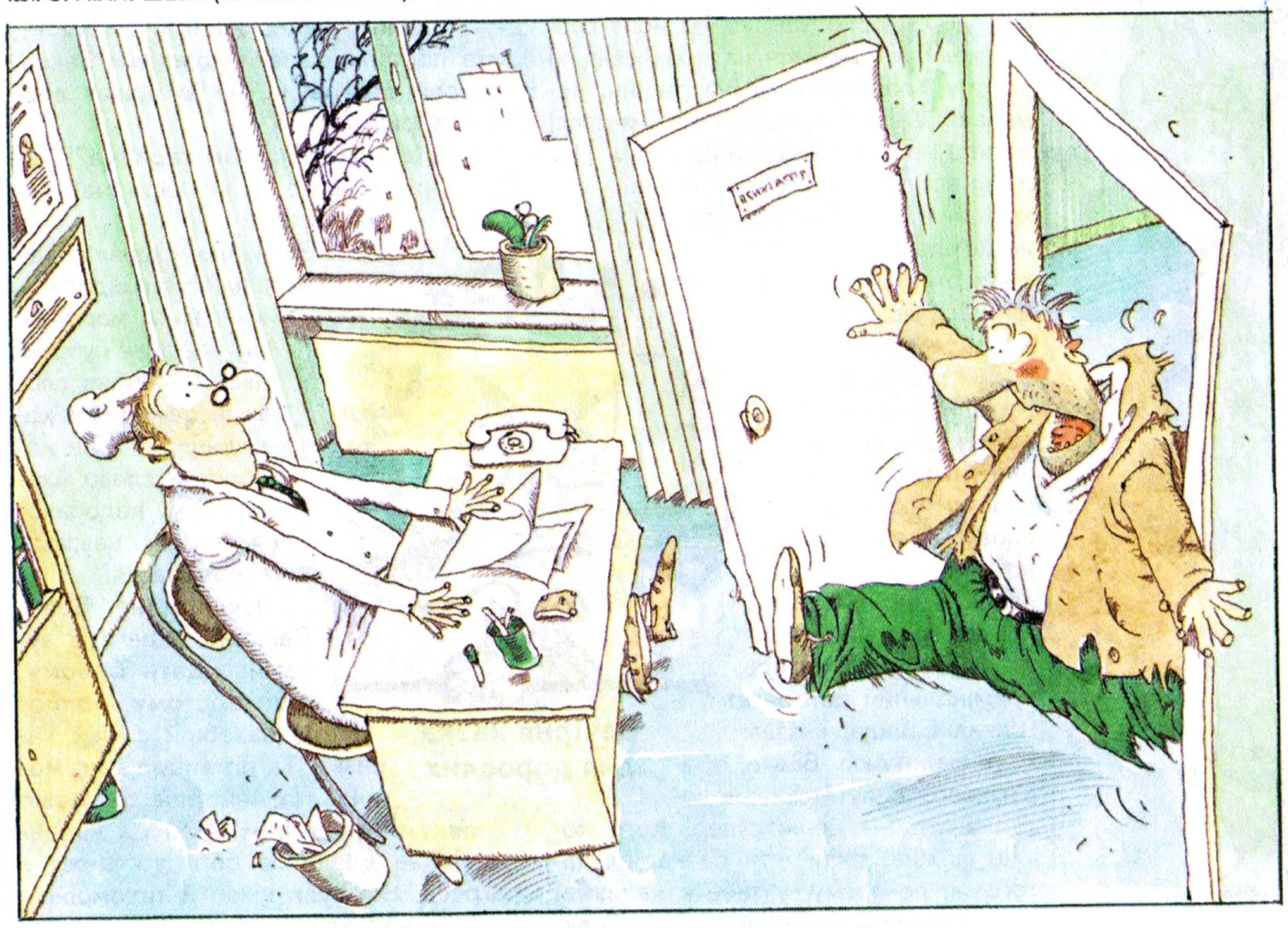

— Лікарю, мене ціни покусали!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Ітимеш із рибалки, не забудь зайти на базар... Риби купиш.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Нараду починайте без мене. Буду пізніше. Ось уладнаю справу з братками...

Мал. В. ШИРЯЄВА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Тату, а вчора у цього дядька не було лівої ноги.

ПЕРЧИНКИ

ШЛЮБНЕ ОГОЛОШЕННЯ

«Познайомлюсь із молодим, високим, гарним. Можливий торг».

КРАЇНА ГЕНІЇВ

У Банановому Маразмадорі кожен третій мешканець — доктор наук. Одначе — це ще тільки початок «геніїзації» країни: з наступного року докторські ступені будуть присвоюватися не після 9-го класу, як це практикується нині, а вже після восьмого.

ТРІШКИ ЗАПІЗНИЛИСЯ

На п'ятірку підготувалися до роботи у зимових умовах працівники комунальних служб м. Кизяківська. Шкода тільки, що поки вони ретельно готувалися, зима вже минула.

ЗАКОНОМІРНИЙ УСПІХ

Після того як газету, що займала у рейтингу найпопулярніших друкованих видань Бананового Маразмадору 98 місце, почали продавати по ціні, нижчій за вартість туалетного паперу, вона впевнено перемістилася на перше місце.

НА РАДІСТЬ АВТОМОБІЛІСТАМ

Надзвичайно економний автомобіль розроблено академіками Кизяківського НДІ. Нове авто не витрачає ані краплини бензину. Тепер академіки ламають голови над тим, як би це примусити цей автомобіль поїхати.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Головне — не подарунок, а його ціна!

НЕ ДАРУЙТЕ КОНЬЯКІВ

Напередодні екзамену почали ми думати, що б його подарувати викладачеві, аби до нас, студентів, краще поставився. Вирішили — пляшку коньяку. Студенти першої групи подарували йому коньяк «три зірочки». Другої — «п'ять зірочок». Третьої, щоб їх переплюнути,— марочний «Крим». Цікаво, думаємо, що ж подарує четверта група? Виявилось — «Коктебель»! Нам нічого не лишилося, як купити найсолідніший із кримських марочних коньяків — «Ай-Петрі».

Ну, думаємо, подарунок у нас найдорожчий — отже, й оцінки мусять бути вищими, ніж в інших групах.

Та не так сталося, як гадалося. Наставив він нашій групі ще більше трійок, ніж попереднім.

— Що ж це виходить.— обурився наш групорг,— ми до вас із усією душею, а ви!..

— Від вашого «з душею» в мене сьогодні голова розколюється,— сказав викладач. — Хіба можна поїти людей, яких ви поважаєте, такими напоями?!

Образилися ми на ці його слова і пішли в нашу місцеву інспекцію з якості товарів. Розповіли цю сумну історію, а інспектори взяли та й підтримали нашого викладача: Вірно,— кажуть,— він говорить. Мало того, що, незважаючи на етикетки, майже всі кримські коньяки однакові, зроблені за одним рецептом і технологією, наче з однієї діжки розливаються. Так вони до того ж ще й зовсім не коньяки, а сурогати та підробки. Принаймні, за офіційними даними, вісімдесят процентів місцевих коньяків не відповідають стандартам...

Послухали ми інспекторів і вирішили — ніколи більше не дарувати викладачам коньяків. І вам не радимо!

В. БІЛЕНКО.

м. Сімферополь.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

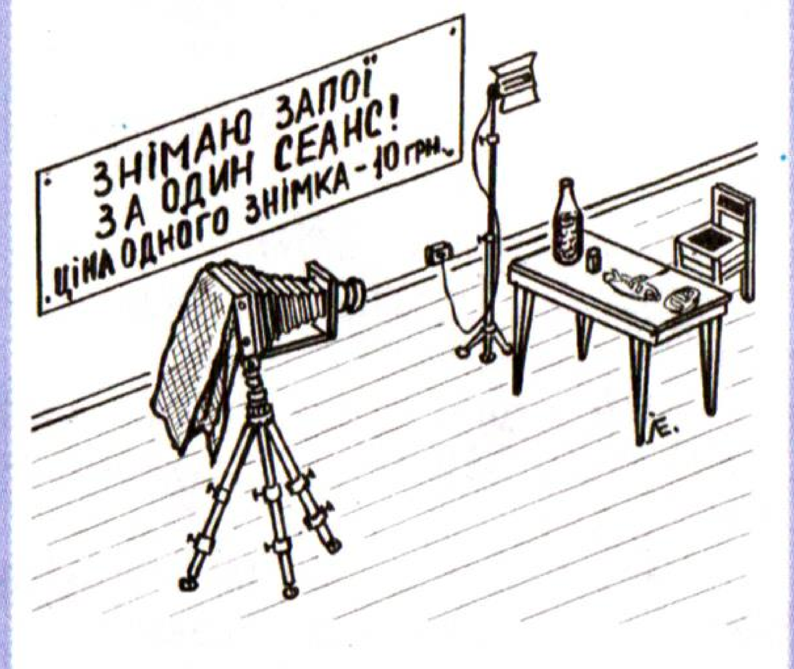

ЗАМІСТЬ МЕДАЛІ

Одного суботнього дня громадянин С. В. Грачко вийшов на прогулянку. Та не встиг відійти від чотириповерхового будинку, в якому мешкав, як відчув запах диму. Принюхавшись, він зрозумів, що десь щось горить. А іскри і полум'я, які виривалися з вікна першого поверху, підтвердили його підозру.

Що мусить робити свідомий громадянин, побачивши пожежу? Те саме зробив і Грачко: викликав пожежників і, гукнувши на допомогу сусідів, заходився гасити полум'я.

За годину пожежу, що виникла в офісі фірми «Кромас» по вулиці Котлованній, 17, було погашено. А через кілька днів наш герой завітав до директора фірми К. Л. Зубашича. Скромно розповівши про свій подвиг, Грачко одразу попередив, що рішуче відмовляється від різних там почестей, у тому числі — від медалі «За відвагу на пожежі». І якщо про щось і наважується просити, так це хіба що про гроші на новий костюм, оскільки свій, старий і єдиний, він зіпсував під час відчайдушної боротьби з вогнем.

Яким же було здивування Грачка, коли замість палких слів вдячності, він почув від бізнесменів на свою адресу відбірну лайку. Його почали бити, як казав герой популярного роману, спочатку боляче, а потім — ногами.

Ледве оговтавшись, зняв Грачко побої, пішов до міліції. А там на нього ще один сюрприз чекав. Виявляється, керівництво фірми звинуватило його в підпалі й крадіжці з офіса великої суми грошей. Мовляв, він навмисно підпалив офіс, щоб у метушні зручніше було красти.

На честь правоохоронців, ця версія проіснувала недовго. Експерти легко встановили, що офіс підпалили самі ж його працівники. З метою приховання своїх махінацій. І треба ж, щоб якийсь Грачко завадив здійснити їм свій задум!...

Тепер, крім підпалу, директорові К. Л. Зубашичу, його заступнику В. М. Мальцю і бухгалтеру Д. С. Сакодуліну інкримінується ще й побиття громадянина з травмами середньої тяжкості.

М. ЗАВАЛЮК.

м. Луганськ.

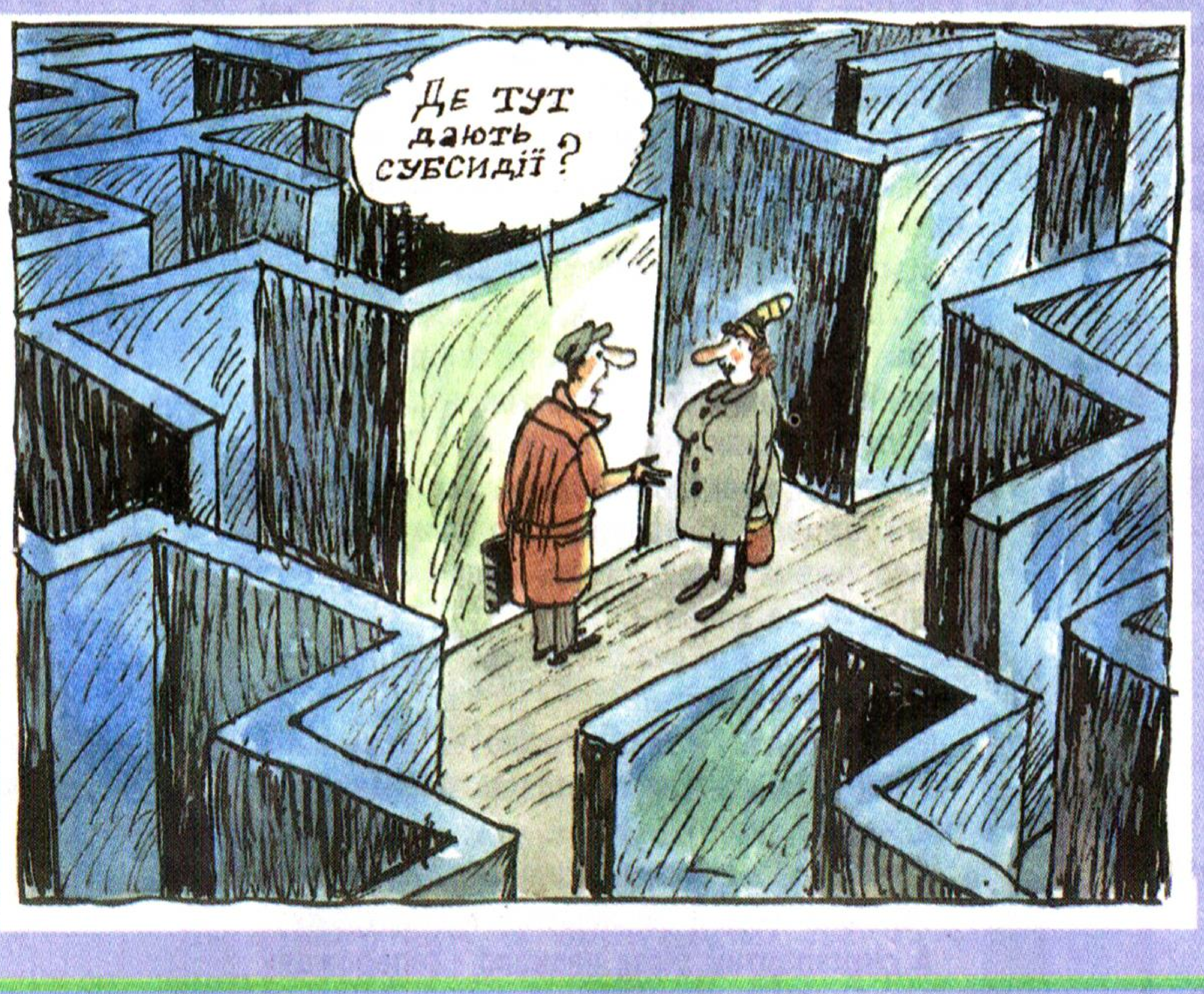

Малюнки А. ВАСИЛЕНКА

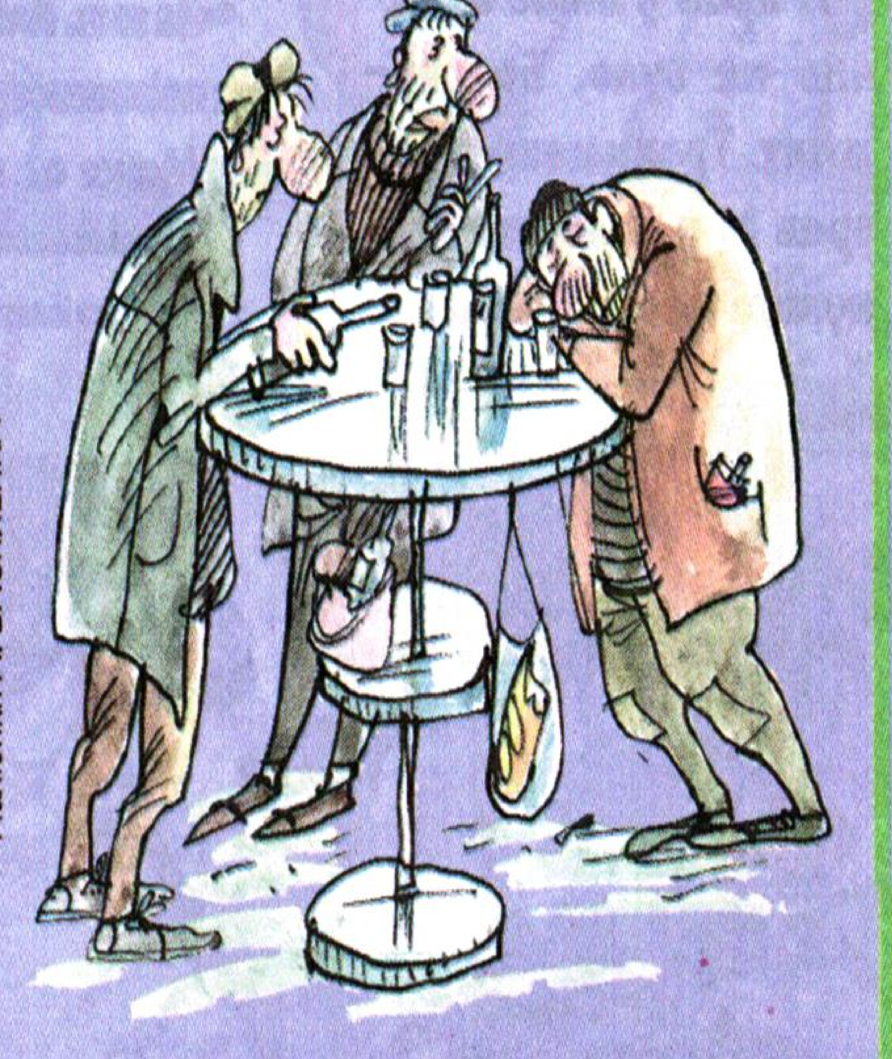

— Миколу не чіпай, хай виспиться, йому ще в нічну зміну йти.

РОЗІГРАШ

Сьогодні важко сказати, кому першому з друзів прийшла ця ідея і скільки вже було ними до того випито. Одне відомо — ідея сподобалась усім: викликати другові, котрий через хворобу був відсутній на вечірці, наступного ранку масажистку з бюро послуг за телефоном, який був указаний у рекламі.

Вирішено — зроблено. Вранці в квартиру Олега Ж-кого подзвонили, і миловида жіночка пояснила, що прийшла за викликом робити Олегові еротичний масаж.

Важко сказати, як би поставився сам Олег до візитерки, якби не було вдома дружини. Але дружина за фатальним збігом обставин залишалася того дня дома. Почувши про еротичний масаж, тут же зреагувала: схопила сковорідку і з усієї сили врізала масажистку по миловидому личку. Потім тією ж сковорідкою почала бити чоловіка, не слухаючи його пояснень про те, що він нікого не викликав і про еротичний масаж уперше чує.

Масажистка кинулася навтьоки, а за годину-другу до квартири ввірвалися, вибивши двері, її колеги і перетворили затишні кімнати на суцільну купу побитого посуду та потрощених меблів. Самому хазяїну дісталося так, що жінчині удари сковорідкою, мабуть, здалися йому ніжними погладжуваннями.

Мало того. Молодики з масажного бюро пояснили, що їхня працівниця травмована і з побитим обличчям працювати з клієнтами найближчим часом не зможе. Тому доведеться подружжю компенсувати моральні та матеріальні збитки сумою в три тисячі баксів.

Оскільки заробітки Олега та його бойової дружини не тільки тисячами, а навіть сотнями доларів не вимірювались, то про подібну компенсацію не могло бути й мови. І звернулися вони до міліції.

І от перед правоохоронцями тепер дилема: з одного боку, обличчя масажистки таки постраждало, з іншого — масажисти вчинили по-хуліганському, завдавши, крім усього іншого, матеріальних збитків громадянам.

І потім — як у цій ситуації оцінити «безневинний» розіграш Олегових колег, що призвів до таких от наслідків?

Г. ОЛІЙНИКОВ.

м. Дніпропетровськ.

Злізайте, приїхали!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У чому справа?! Ви мене сьогодні вже втретє зупиняєте!!!

ВИКРУТАСИ

«Я бачив що сержант Трохименко замерз на крепкому морозі і тому на його свисток остановився не зразу. Подумав: хай пробіжиться слідом і трохи потріється.

А прав у мене конечно не було. Бо сержант Трохименко забрав їх у мене ще минулого року. І хіба він не знає що по п'ять прав зараз в одні руки не дають».

(З пояснення водія)

«Якщо я з міліцією і матюкаюся, то дуже культурно».

(З листа до редакції)

«Не пив. Алкогольний запах неізвесного проісхождєнія. Може од вина».

(З пояснення тракториста)

Надіслав П. ШИПОВНИК.

Мал. О. КОХАНА

Стоїть автоінспектор на посту. Бачить — їде перевантажений «Запорожець». Аж днищем об асфальт чиргикає. А всередині весела компанія горланить: «Розпрягайте, хлопці, коні...»

Зупинив інспектор авто:

— Звідкіля, куди?

— З весілля,— відповідає водій.

Заглянув інспектор у машину, а там па-

СІМНАДЦЯТИЙ

(За що почув, за те продав)

сажирів, як у консервній банці кільки.

— Вилазьте,— каже.

Пасажири стали неохоче «виповзати» із «Запорожця».

— Один, два, три... — рахує інспектор,— десять... тринадцять... п'ятнадцять... сімнадцять... Та не може бути!!! Не може влізти в «Запорожець» сімнадцять чоловік! — вигукнув сержант. — Якщо кому розкажу — не повірить. А начальство — тим більше. Значить так, хлопці, я водія штрафувати не буду, а ви завтра приїжджайте на цей пост. Хочу своїм командирам показати: скільки пасажирів можна натоптати у наш «Запорожець».

Наступного дня у призначений час і місце приїхав «Запорожець». Один за одним підходили і вчорашні пасажири. Інспектор перераховував їх: «Сімнадцять! Здається, всі... Ну, хлопці, покажіть, як учора їхали...»

«Хлопці» кректали, сопіли, заштовхували один одного в машину. Натрамбували у «Запорожець» шістнадцять чоловіків, а сімнадцятий не влазить.

— Може, ви якось не так сиділи? — дивується інспектор.

Вилізли усі. Почали «трамбуватися» знову. Знову шістнадцять улізло, а сімнадцятий — ні.

Але міліціонери все одно охають, ахають — скільки людей запхалося у малолітражку!

А сімнадцятий бігає навколо «Запорожця» і все-таки намагається залізти всередину.

Тоді інспектор і каже:

— Шановний! Я розумію, що ви з цієї компанії. Учора на весіллі всі «веселі були». То, може, ви забули... Може, ви не їхали у цьому «Запорожці»?

— Як не їхав? — обурився сімнадцятий.

— А хто ж їм усю дорогу на гармошці грав?

Почув М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Кількома рядками

НЕМАЄ ПРОБЛЕМ

Дуже просто вирішують проблему прибирання снігу в окремих районах м. Києва. Наприклад, у Ленінградському чекають, коли сніг пересиплють пісочком. Потім його розтовчуть. Ну, а вже потім запускають снігомет який увесь пісок, сіль, свинець «повикидає» метрів на двадцять на газони. Дихайте на здоров'я!

КОНІ НЕ ВИННІ

Житель Долинського району на Івано-Франківщині не розгледів в тумані підводу і на трасі Долина-Хуст врізався у неї. Травмовано і невинного коня.

ІНТЕРЕСИ Й «МЕРСЕДЕСИ»

Юні жителі Чернівців Р. Баланюк і В. Кривошеєв мали неабиякий інтерес до «Мерседесів», які водії залишали «ночувати» на вулиці. За пару місяців вони зняли чимало запчастин аж з 15 машин.

ОТАКІ ОСЬ НОМЕРИ!

Працівники Криворізької МРЕВ за минулий рік виявили аж 115 підроблених номерів кузовів автомашин, 114 номерів двигунів, 17 «липових» свідоцтв про реєстрації і 10 водійських посвідчень, куплених, як кажуть, за сало.

Мал. О. ГУЦОЛА

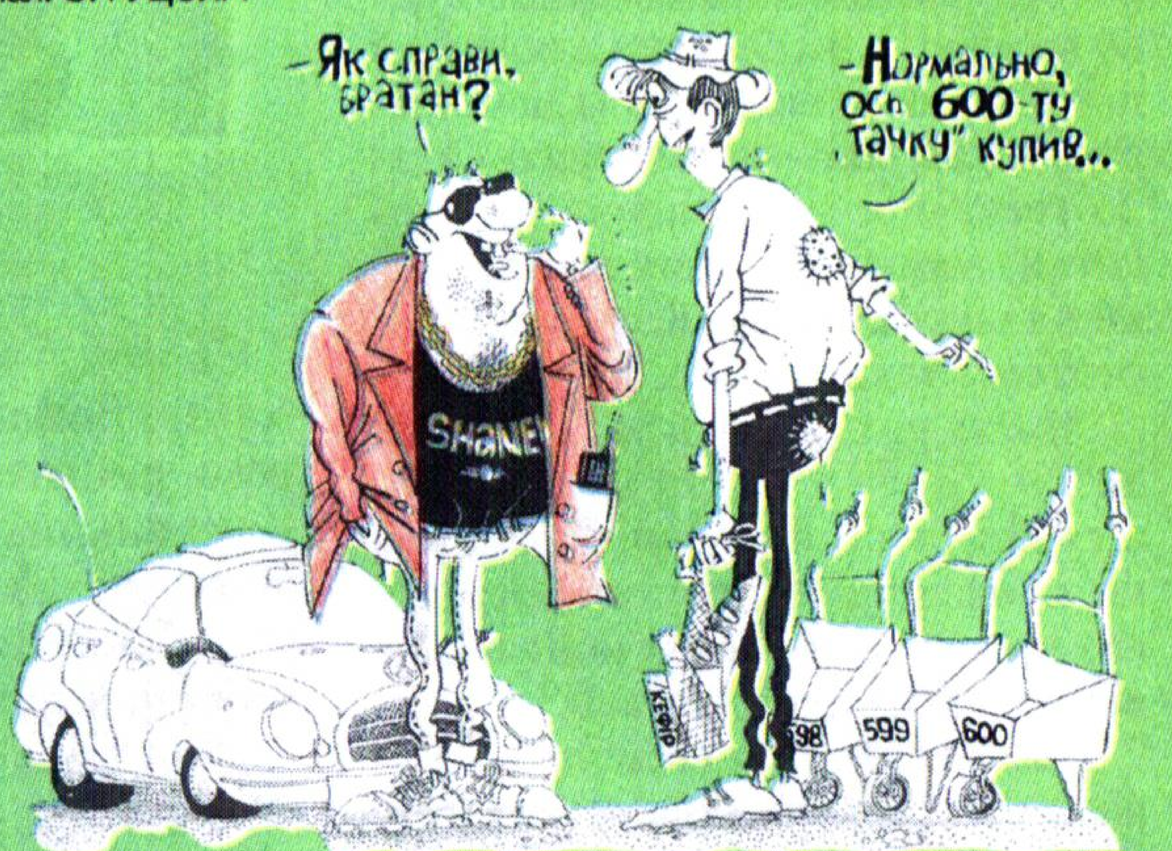

Діалоги біля дороги

ЗРОЗУМІВ

Іде бензовоз, за ним залізний ланцюг волочиться.

Зупиняє інспектор ДАІ:

— Так, чому з ланцюгом?

— А це щоб електричний заряд в землю йшов.

— Це зрозуміло. А ланцюг для чого?

— Гм!.. Ну, якщо блискавка вдарить, заряд в землю піде.

— Ну це зрозуміло, а ланцюг для чого?

Не витримав чоловік, зупинив «Жигулі» і просить водія:

— Будь другом, поясни ось інспектору, для чого у мене на машині отой залізний ланцюг.

Водій виходить:

— Розумієте, щоб іскри не було, щоб бензин не зірвався...

— Ага-а-а... Зрозумів.

Щасливий водій бензовоза заскакує в кабіну і давить на газ.

А інспектор поправив жезлом кашкет і підходить до «Жигулів». Оглянув їх:

— Так, а чому без залізного ланцюга?..

ПОВОРОТ Є...

— Товаришу сержанте! Чому ви мене зупинили? Хіба тут немає лівого повороту? — розмахуючи руками перед автоінспектором, запитує водій.

— Є,— спокійно відповідає той. — Але він платний.

МОВОЗНАВЕЦЬ

Після автомобільної катастрофи водій скаржиться:

— Лікарю, я не знаю, що робити. Моя нога заніміла.

— Невже? А якою мовою вона говорила до цього?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

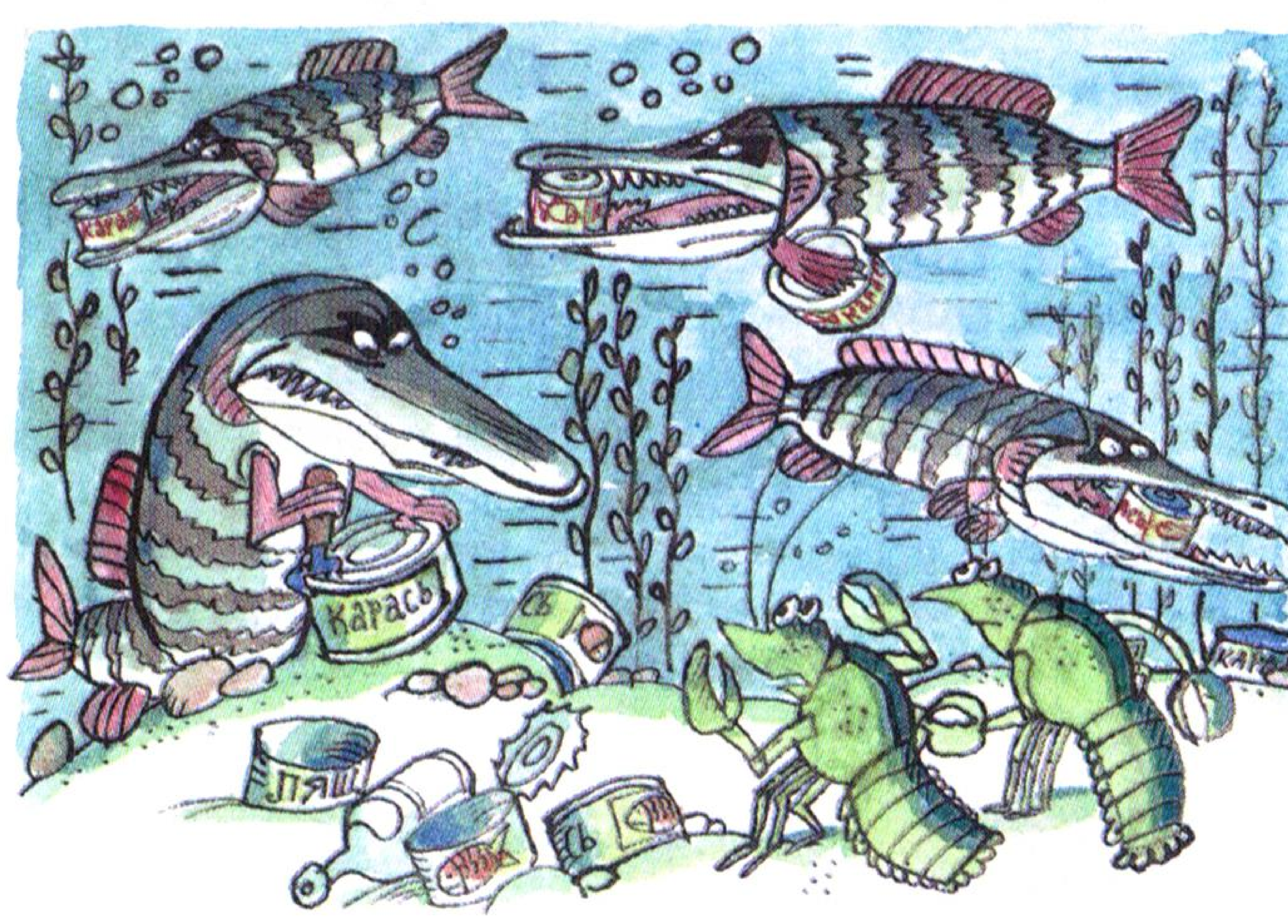

— Щуки всіх карасів поїли, тепер сидять на консервах.

Друже Перче!

Воно, звичайно, Вінниця не Париж, але і Париж не Вінниця. І все ж таки ми можемо, якщо захочемо, втерти носа всіляким там Європам. Виявляється, цього року найвища на нашому континенті ялина була у Вінниці. Її висота сягонула 32 метри. Таку "масштабну красуню" могли спорудити лише у Нью-Йорку. Якщо врахувати величину і можливості Нью-Йорка і порівняти її з нашим обласним центром, то впевнено можемо сказати: що-що, а "дрова рубати" ми вміємо!

В. ГУСАЧЕНКО.

м. Вінниця.

Усмішки з конверта

СПРАВЖНІЙ СТОРОЖ

В одному господарстві голова вирішив перевірити роботу сторожів. Підійшов тихенько до одного, що куняв на посту, та й питає:

— Ви мене... бачите... чи спите?!.

Сторож спокійно плямкнув губами:

— Я вас добре і бачу, і чую... і нормально сплю!..

ХТО КОГО?..

Інспектор ДАІ зупиняє "Запорожець":

— Куди це ви летите?! А якщо на... людину... Тьху! Тьху!.. Або собачку якусь...

Водій:

— "Людину"... "собачку"... Та хіба я лечу?! Он "мерси", "форди" — ото летять!.. А я від них рятуюсь!.. Щоб мій "Запорожець" не переїхали.

ЛЮБІТЬ БАБУСЬ

Зустрілося двоє терористів-приятелів. Поговорили про те, про се...

Один:

— Та в тебе й бабця! Ой і крута!.. Оце недавно бачив, як вона жваво вулицю переходила. Де хоче, там і переходить... "Мерси", "форди" — на тротуар, у стовп, у вітрину! А її — не давлять!..

Другий:

— Вони ж не сліпі. Я, щоб старенька могла спокійно переходити вулиці, поклав до її "авоськи"... — протитанкову міну!..

БУДЬМО, ПАНОВЕ

— Ой, Маріє, яка ж ти смілива!.. Влаштуватися прибиральницею в СБУ!!! А я б — і вмерла!.. Це ж які там порядки!!!

— Ой, Катерино і не говори!.. І порядки суворі!

...А вже тих пляш-о-о-ок!.. І щоб — не дзенькнуло!..

Василь КАЗЮКА.

ФРАЗИ

❄ ***Не приховував свого походження, в усіх анкетах писав: "Із мавп".***

❄ ***Історія повторюється двічі, бо третього разу може і не бути.***

❄ ***Часто-густо нові закони створюються з єдиною метою – аби все залишалося по-старому.***

Володимир ШАМША.

м. Одеса.

Мал. В. ШИРЯЄВА

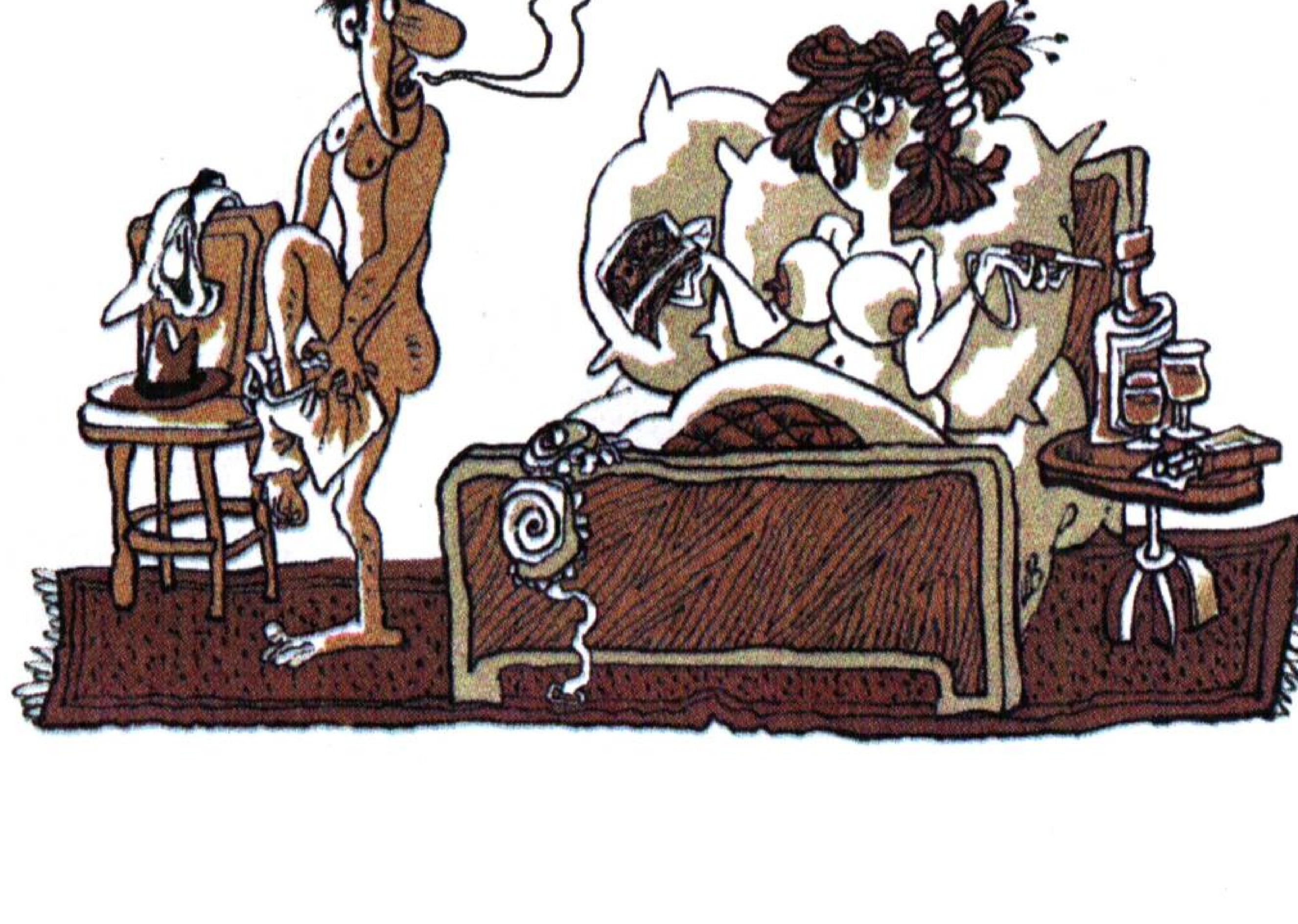

Друже Перче!

Чим більше я живу, тим твердіше переконуюсь у тому, що закон про перехід кількості в якість немає під собою грунту. От іще один доказ — у нашій країні зареєстровано вже дев'яносто політичних партій. Можна сказати — рекордна кількість! А якість політичного життя і просто життя нашого — все гірше і гірше.

В. ЗАКОЛОТНИЙ.

Херсонська область.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

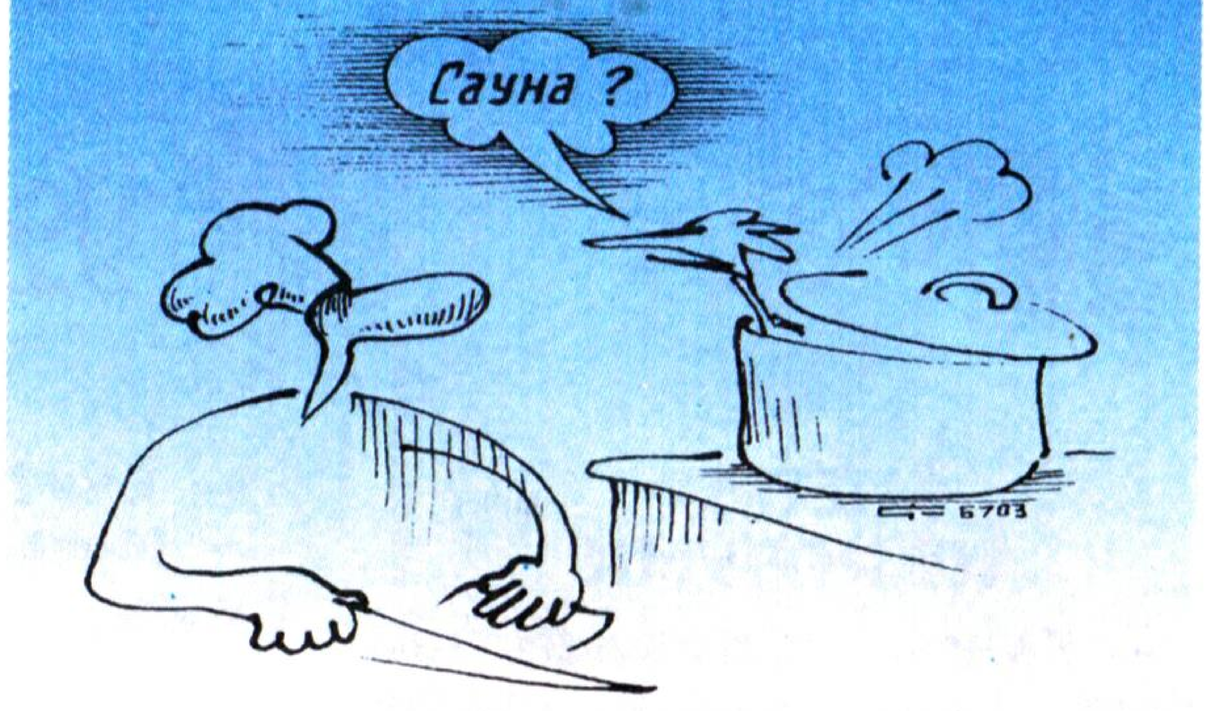

Народні усмішки

ПЕТРО НЕ РОЗУМІЄ

— Ганю, то правда, що твій Петро вибив шефу три зуби?
— Правда.
— За що?
— Застав мене із ним роздягнутою у постелі.
— Цікаво.
— Чому?
— А хто ж лягає у постіль одягнутою!?
— А він того не розуміє.

ДОПОМОГЛА СВИНЯ

— Твоя дочка поступила до інституту?
— Так.
— Хто допоміг?
— Свиня.
— Яка?
— Та, що продав на базарі...

БІДНІСТЬ

— Лесю, як ти живеш із своїм Петром?
— Зле. Три роки не розмовляємо.
— А як тоді у тебе дитина народилася?
— То все через бідність.
— Яку?
— Маємо одне ліжко на двох.

КРИВІ ОДИНИЦІ

Учителька до учня:
— Тато перевіряв твій щоденник?
— Так.
— Які зробив зауваження?
— Казав, що у вас двійки каліграфічні, а одиниці криві.

ЗНАВЕЦЬ

Учителька до учня:
— Які ти знаєш риби?
— Перепрошую, у томаті чи маслі?

І СКЛЯНКУ ТРЕБА

Прийшов чоловік знадвору та й каже до жінки:
— Там такий мороз, що корова вся труситься. Треба їй дати хоч горілки, щоб зігрілася.
— Скільки?
— Півлітру.
— І склянку треба?
— Звичайно. А чим я буду пити?

СВОЯ ЛОГІКА

Іде чоловік із дружиною з весілля додому та й питає у неї:
— Навіщо ти мене смикала за сорочку, коли я брав склянку із горілкою?
— Щоб ти менше пив.
— А я подумав навпаки.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

Мал. А. АНДРЕЄВА

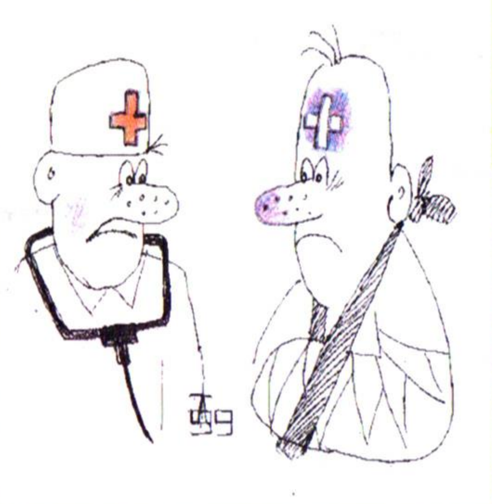

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Хлопці, не дуже старайтеся: це одне з тих убивств, які залишаються нерозкритими...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А хіба не знаєш, що треба робити у таких випадках?! Дай йому на лапу і він відстане!

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

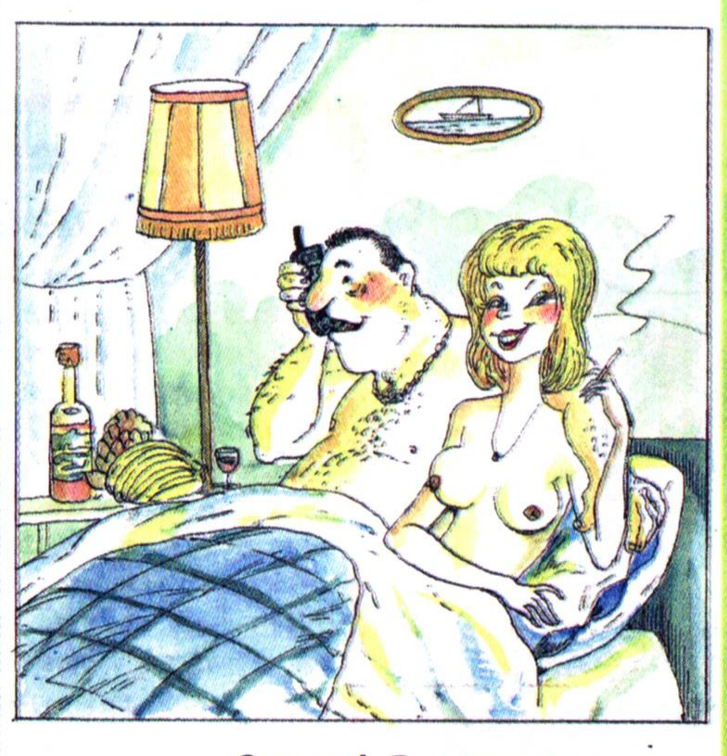

— Оксано! Я зараз на зустрічі без краваток.

Мал. В. СИМИНОГИ

Вінегрет із перцем

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Вам які документи: наші чи закордонні?..

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

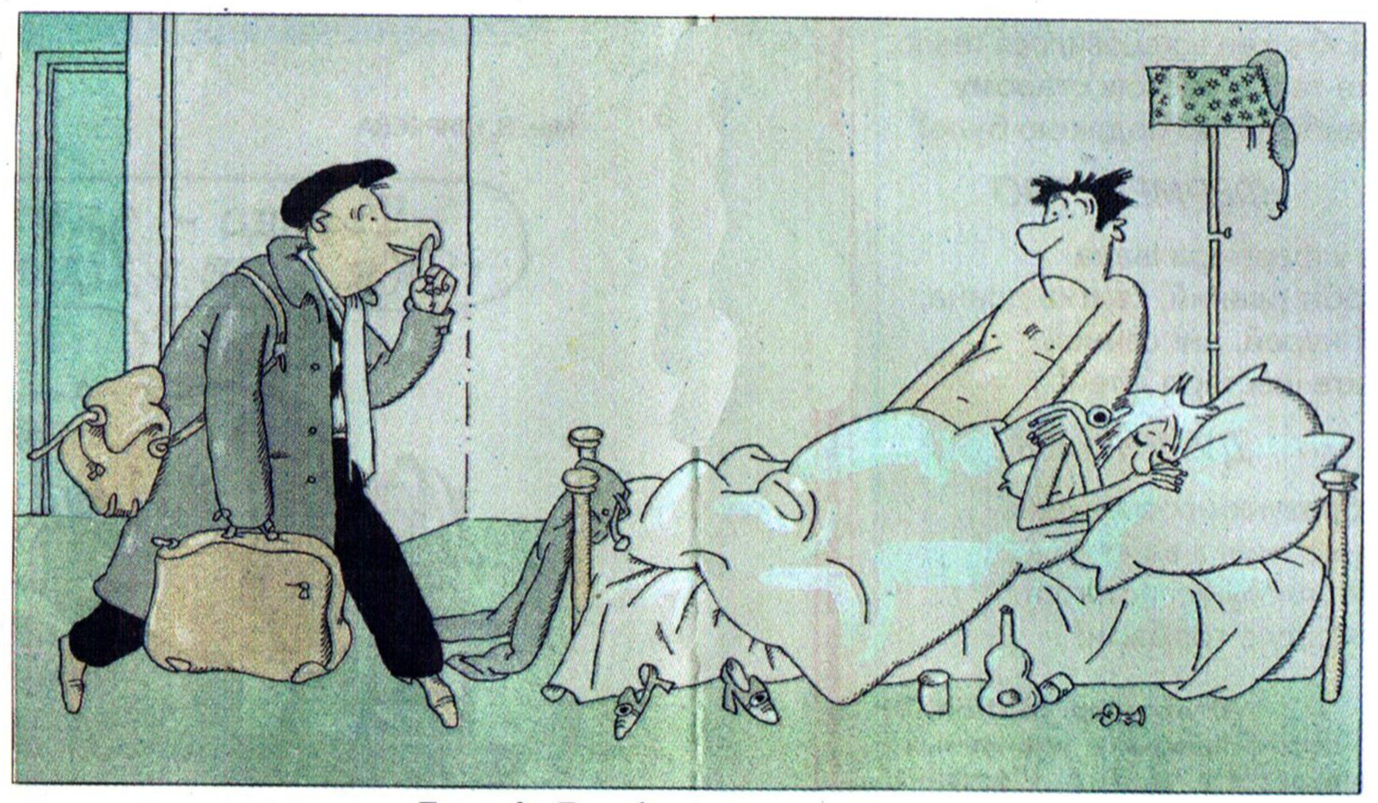

— Тс-с-с!.. Бо жінка прокинеться.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Є така думка, щоб збільшити вдвічі зарплату! Директорові...

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— А тут за роботу платять?
— Так вам робота потрібна чи гроші?

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

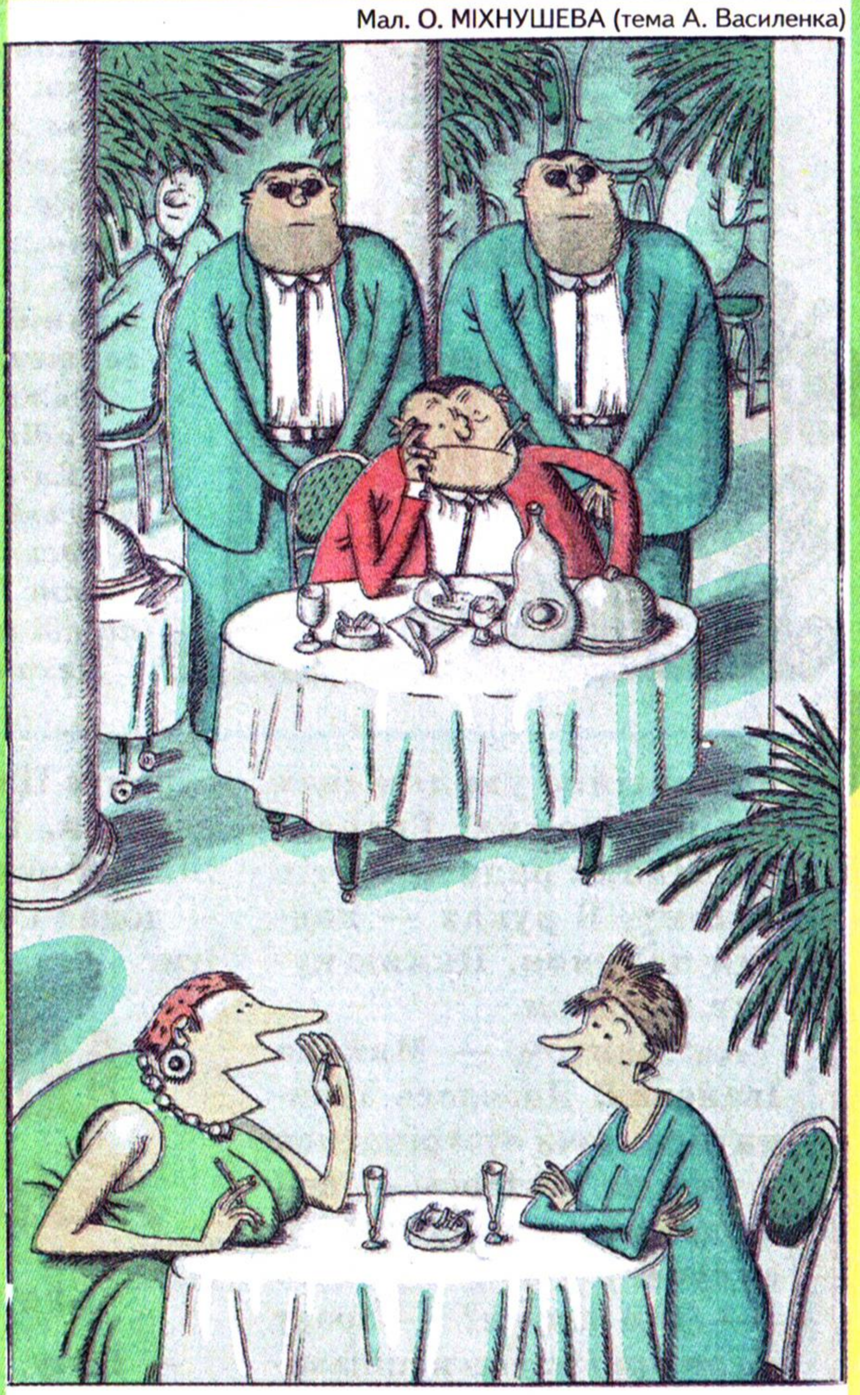

— Хочеш, познайомлю тебе з отим типом? Багатий і зараз вільний: учора у нього третю коханку «пришили».

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

УМОВА

Підійшов міліціонер до двох пияків, які порушували громадський порядок біля будинку культури, та й каже:
— Прошу пройти зі мною.
— Чого? — питає перший.
— Потім скажу.
— А горілка буде?
— Звичайно.
— Не погоджуйся,— каже другий.
— Чому?
— Нехай і закуску дає.

ЗНАЙШЛИ ПРИВІД

Ідуть селом два п'яниці і співають. Біля будинку їхнього спільного приятеля один замовк.
— Чому ти не співаєш? — запитав другий.
— А хіба ти не знаєш?
— Що?
— У нашого приятеля траур.
— Який?
— Порося здохло.
— Тоді пішли до хати, висловимо йому наше глибоке співчуття і заодно пом'янемо порося.

ХТО ЛІКУЄТЬСЯ?

— Вам не можна пити,— каже лікар пацієнтові.
— А ви, лікарю, п'єте?
— Не без того. Вживаю...
— То чому мені забороняєте?
— Бо не я ж до вас прийшов лікуватися, а ви до мене.

ЛІКАР І ПАЦІЄНТКА

— На що скаржитесь?
— Хочу, лікарю, щоб ви мене оглянули і обмацали кругом так уважно, ніби свою рідну жінку.

ГРЕБІНКА І СКОВОРОДА

Учитель до учня:
— Що ти можеш сказати про Гребінку і Сковороду.
— Без них у хаті не можна обійтися.

Народні усмішки

Почули і записали Іван БЕЗРУЧКО, Іван МАРТИШКО та Іван ТОКАРЧУК.

Надворі ще хазяйнує зима. А природа вже готується до весни. Мине небагато часу, пригріє сонечко, потече кронами дерев життєдайний сік, зазеленіють дерева, кущі, трава... І всі радісно скажуть: «Весна!»

Але гумористи — народ нетерплячий. Вони не хочуть чекати... В їхніх авторучках чорнило «нуртує» і влітку, і восени, і взимку. Тому ми і надаємо слово «молодій гумористичній порослі» не весною, а в лютневому номері. Нехай загартовується.

Отже, сьогодні вперше з вами зустрічаються:

Надія Семена, яка мешкає у с. В. Купіль Згурівського району на Київщині, Сергій Соловйов, журналіст з с. Вербівки Балаклавського району на Харківщині, Олександр Стусенко, студент Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка та Роман Тищенко з м. Кам'янки, що на Харківщині, який працює на посаді інспектора в службі Державного пожежного нагляду.

Нехай цей дебют буде для них щасливим!

АЛЬПІЙСЬКА *трагедія*

ГУМОРЕСКА

Енергійно ухиляючись від перехожих, Гаврентій Цапик радо дріботів додому. В руках — довгий пакунок. Цапик купив карнизи.

Аж раптом — Микола Іванович. Довелось зупинитись, хоча зустрічатися з ним не хотілось — цей заздрісник всюди свого носа суне.

— Що несеш? — зразу після привітання поцікавився Микола Іванович.

«Ну й нахаба!» — зітхнув Цапик і збрехав:

— Лижі купив. Поїду в гори, відпочину.

У Миколи Івановича видовжилося обличчя:

— Ти диви, як люди живуть! У Карпати?

— В Альпи,— сердито буркнув Цапик. — Путівку ось виграли, і всією сім'єю — в Швейцарію. «Щоб ти луснув!» — додав подумки, збираючись іти.

— Бачу, дуже поспішаєш,— образився Микола Іванович. — Не хочеш уже й по-приятельськи поговорити. А путівка й дорогу фірма оплачує, чи лише проживання?

— Усе безкоштовно — і літак, і готель, і харчування. І сніг у горах. Кататимусь на лижах досхочу,— трусонув карнизами Цапик.

У квартиру підіймався вже замріяним: ось він із сім'єю летить в Швейцарію, ось альпійський сніг іскриться під ногами, дружина усміхається, діти радіють... Треба не забути фотоапарати взяти. І ще, кажуть, без медичної довідки в цивілізованому світі не обходиться...

Посмішка блукала зачудованим обличчям Цапика, коли він зайшов у кімнату і розпакував згорток. Карнизи...

— А де ж лижі? — ледве не крикнув Цапик. — А щоб тобі! Завжди цей довгоносий Микола Іванович втрутиться. І де він взявся, тьху!

Сергій СОЛОВЙОВ.

Малюнки Р. ТИЩЕНКА

— Так я ж вам здавав підодіяльники, а не наволочки!
— Не подобається — здавайте навпаки!

ІРОНІЗМИ

- *Не всі люди брати, є ще й інші родичі.*
- *Якщо людина людині вовк, то хто тоді вовк вовку?*
- *Якщо вже що-небудь пропив, то це вже назавжди!*

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль Згурівського району на Київщині.

Сатиричні мініатюри

ЩАСТЯ ПРИВАЛИЛО

Раз Семен копав криницю
І натрапив на скарбницю
І від радості такої
Сорок літ уже в запої.

ЗЛЕ БЕЗ ЗЛА

Скаже вам старе й мале:
Гроші — зло,
без грошей — зле...

ТИХЕ ЩАСТЯ

В мене спокій, в мене тиша,
Бо в хліві лиш дохла миша.
А в Петра в дворі війна:
Рідні ділять кабана!

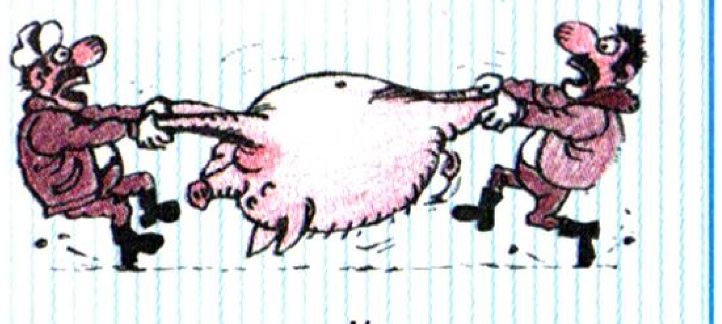

ГЕНІАЛЬНИЙ ДІД ХОМА

Геніальний дід Хома
Бачить те, чого нема.
Як нап'ється до нестями,
Розмовляє й зі стільцями!..

ВЕЧІРКА

Позбігались, станцювали, напилися,
Потім бились, аж перестінки тряслися!
Від'їжджав потому кожен з них героєм:
Хто в «швидкій», а хто у «бобику» з конвоєм.

НАЙБІЛЬША ПОДЯКА

Бажаючи отримать нагороду,
Поет томи пудові видавав,
В кінці життя ж до сліз розчарувався,
Що ордена ніхто йому не дав.

В печі свої томи він став палити,
Щоб в хаті встановилося тепло.
І те тепло поетові старому
Найбільшою подякою було!

ФЕРМЕРСТВО

А у фермера Івана
Чобіт рваний, свитка драна,
Ні курей, ані свиней,
Зате шестеро дітей!

ДУМОНЬКИ

Обрахунки-розрахунки,
Лихо мені з вами:
Як сплачу усі податки,
То піду з торбами!

Олександр СТУСЕНКО,
студент Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

РЕБУС

Якщо ви розшифруєте ребус, то прочитаєте загадку. Спробуйте відгадати її.

Склав П. МИШКО.

НАЧЕ ГУДЗИК

Чорні роги має жук,
Чорну шию і кожух,
Чорні вуса-павутинки,
Чорні лапки, як дротинки.
Чорне все в того жука —
Наче гудзик з піджака.

БИЧОК НА ЛЬОДУ

Тільки вибіг із хліва,
Думав: синя трава.
Про яку він траву?
Синій лід на ставу.
Не послухав він мене,
Та як дремене!..
А як став на льоду,
Заревів: — Упаду!..
Щоб йому ковзани,
То катався б до весни.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Українська народна казка

Дві білки стрибали у лісі з гілки на гілку, гралися, пустували. Сонце піднялося уже над високою сосною, настала обідня пора.

— Час підкріпитися! — мовила одна білочка.

— Давно пора! — погодилася друга.

— Я знаю, де росте горіхове дерево!

— Я теж!

І білочки наввипередки пострибали на горбок, де ріс горіх. Але рік був неврожайним і на дереві вони знайшли лише один плід.

— Я перша помітила цей горіх! — вигукнула перша білочка.

— А я його зірвала! — додала подруга.

Довго сперечалися хвостаті. Доки не почула їх лисиця:

— Гей, білочки, що сталося? — підбігла вона до дерева.

— Горіх не можемо поділити!

— Ото лише й того! — здивувалася лисичка. — Давайте я вам допоможу. Я його в один момент поділю.

— Поділи. Але тільки по-чесному,— погодилися білочки.

— А хіба ви не знаєте, що найчеснішої за мене у цьому лісі немає?! — вигукнула лисичка. Узяла вона горіх і розкусила його навпіл.

— Дивіться, як ловко усе вийшло! Оце половина належить тому, хто побачив горіх, а це — тому, хто зірвав. Ну, а зерно — мені. За те, що я вас помирила.

Дала лисичка кожній білочці по шкаралупці, а зернятко на їхніх очах згамала. Згамала та побігла далі.

А білочки від здивування й слова не вимовили.

Переповів М. ЯВІР.

ЗАГАДКА «ПЕРЧЕНЯТКА»

Що воно?

Дід Мороз його нам ніс
Через поле, через ліс.
А до назви С додати,
Буде кожен реготати.

(*Міх — сміх*)

Василь КРАВЧУК.

ПОДІЛИВ

— Віталику, ти поділив три яблука, що я тобі дала, порівну собі і Марійці?

— Еге... тільки я ніяк не міг поділити порівну три, то я спершу одне з'їв.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ,

Крим.

УВАЖНИЙ

— Я ж тобі сказала, щоб був уважним і сказав мені, коли закипить молоко. А воно закипіло і збігло.

— Мамо, це було рівно о дванадцятій годині.

УТОЧНИВ

Маленький Петрик прийшов із татком у магазин купити шнурки для черевиків.

— Які вам? — запитує продавець.

— Один лівий і один правий! — з серйозним виглядом уточнив Петрик.

Володимир ЮЩИК.

м. К.-Каширський, Волинської області.

СКОРОМОВКА

Круку чорному єноти
Десь дістали нові ноти.
Вже у крука ноти є:
Крук по нотах каркає.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. В. ПОПОВА

ЕЙФЛОРИЗМИ

❋ Судячи зі слів наших зверхників, судити у нас нікого.

❋ У нас дві біди: дурні та їх заступники.

❋ У нього на фізіономії написано, що він замислив необдуманий вчинок.

❋ Страшно не те, що все продається: жахає ціна.

❋ Погано не те, що від великого до смішного один крок, погано те, що назад дороги нема.

Флоріан БОДНАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тату, дай десять гривень. Треба оцінку з математики виправити.

НОТАТКИ БОЖЕВІЛЬНОГО

На зустріч із мафією

Якось після обходу лікарів, коли Головного конструктора з Котовським викликали на процедури, я сказав Генеральному прокуророві:

— Піду працювати в мафію! Там хоч платять пристойно, а чесною працею сьогодні й на хліб не заробиш.

— Ну що ж, — суворо глянув він на мене. — Тоді я змушений буду посадити тебе за грати.

— Ти бачив у нас хоч одного мафіозі за гратами? — зареготав я.

— От коли мене випишуть звідси, всю мафію посаджу!

— Якби це було так просто!

— Е, не кажи. Біда в тому, — притишив голос Прокурор, — що тим, які мають боротися з мафією, просто ніколи. Вони весь час балакають. Розповідають народові про те, що в усіх негараздах винна мафія, що вона розкрадає державний бюджет, що вона зупинила промисловість, бо повивозила за кордон сировину, а валюту на закордонні рахунки поклала, що вона проникла в усі сфери та структури... Балакають, балакають, балакають... Через цю балаканину і боротися ніколи. А я от відразу...

— Але, щоб боротися, треба знати в обличчя того, з ким борешся. Отже, влаштуємось туди на роботу, матимемо пристойну платню, а там і про боротьбу можна подумати. Он скільки наших шановних лідерів, сьогоднішніх урядовців саме так і вчинили. Чому ж ми з тобою не можемо? Будемо, як і вони, розхитувати мафіозні структури зсередини, а поки розхитаємо, на їхніх харчах трохи поживемо, як білі люди.

Прокурор махнув рукою:

— Згода, веди мене в мафію!

Переодягнувшись, ми вийшли на вулицю. Не вагаючись, я повів Прокурора до найближчого кафе без назви, за яким регулярно спостерігав із вікон нашої палати. Туди часто під'їжджали шикарні іномарки, з них виходили круті молодики рекетирського вигляду, а інколи, судячи з того, як їх зустрічали, і їхні хазяї.

Зайшли. Сіли. Чекаємо. Нарешті підходить чоловік, здоровезний, як наш санітар Степан, і питає, чого ми хочемо.

— Нам би, — кажу тихо, — з керівництвом вашим поспілкуватися.

— А я і є керівництво, хазяїн цього закладу, — каже він.

— Річ у тому, — пояснюю, — що ми б хотіли попрацювати на мафію. Ми люди розумні, освічені, отже, можемо бути корисними.

— Не розумію, — посміхнувся він, — чому з цього приводу ви звертаєтесь до мене? Ідіть до мафіозного центру, там і поспілкуєтесь.

— Та якби ж знати, де той центр, — сказав Прокурор.

Хазяїн кафе нахилився до мене і пошепки назвав адресу.

Від його слів у мене аж в очах потемніло.

Ми вийшли з кафе і я сказав Прокуророві:

— Не може бути, щоб у такій солідній установі — і центр.

— Дуже може бути, — мовив Прокурор, — цей злодюга точно знає!..

За адресою, яку дав хазяїн кафе, на кожному кроці перевіряли документи. Добре, що Прокурор умів спілкуватися з охоронцями. Вони нас посилали з поверху на поверх, з кімнати в кімнату. Поки один тип явно мафіозного вигляду, кудись зателефонувавши, не провів нас коридорами та сходами до масивних, оббитих полірованим деревом, дверей.

— Ідіть ось сюди, — сказав він, — за цими дверима те, що вам треба.

Ми відчинили двері і... вийшли на вулицю. Там нас уже чекали наші рідні санітари з машиною. Степан радо посміхався:

— Ну нарешті! А то лікар хвилюється!

Нотатки до друку підготував
Прокіп ЮРКІВ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Сьогодні по деяких телеканалах можна прослухати свою улюблену пісню, заплативши за це певну суму. А чому б телебаченню не ввести ще одну послугу? За плату, навпаки, не показувати того чи іншого кліпу, не виконувати тієї чи іншої пісні. Впевнений, ця послуга користувалася б величезним попитом.

Наприклад, ми з друзями скинулись би й добре заплатили за те, щоб перестали нав'язливо показувати по всіх каналах українського телебачення «співучого і танцюючого» ректора Київського університету культури Поплавського. Бо це убоге видовище настроює на дуже сумні роздуми про рівень нашої рідної культури.

А. ПРОХОРЕНКО.

м. Київ.

Мал. О КОХАНА

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Створюючи спортивні суперклуби, підтримуючи спортсменів, ми кажемо: «Через спорт про Україну знає весь світ!»

Ось уже кілька років наші старшокласники займають призові місця на всесвітніх наукових олімпіадах, а про них знають хіба що спеціалісти. А це ж не тільки гордість, а й майбутнє нашої країни.

Чому в усьому світі цінують наш розум, а ми... тільки чухаємо потилиці, коли талановиті і розумні люди залишають батьківщину.

Є. П'ЯТКІВСЬКИЙ.

м. Київ.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Мал. Г. МАЙОРЕНКА (тема Л. Телятникова)

Мал. В. ВАСЮШКІНА

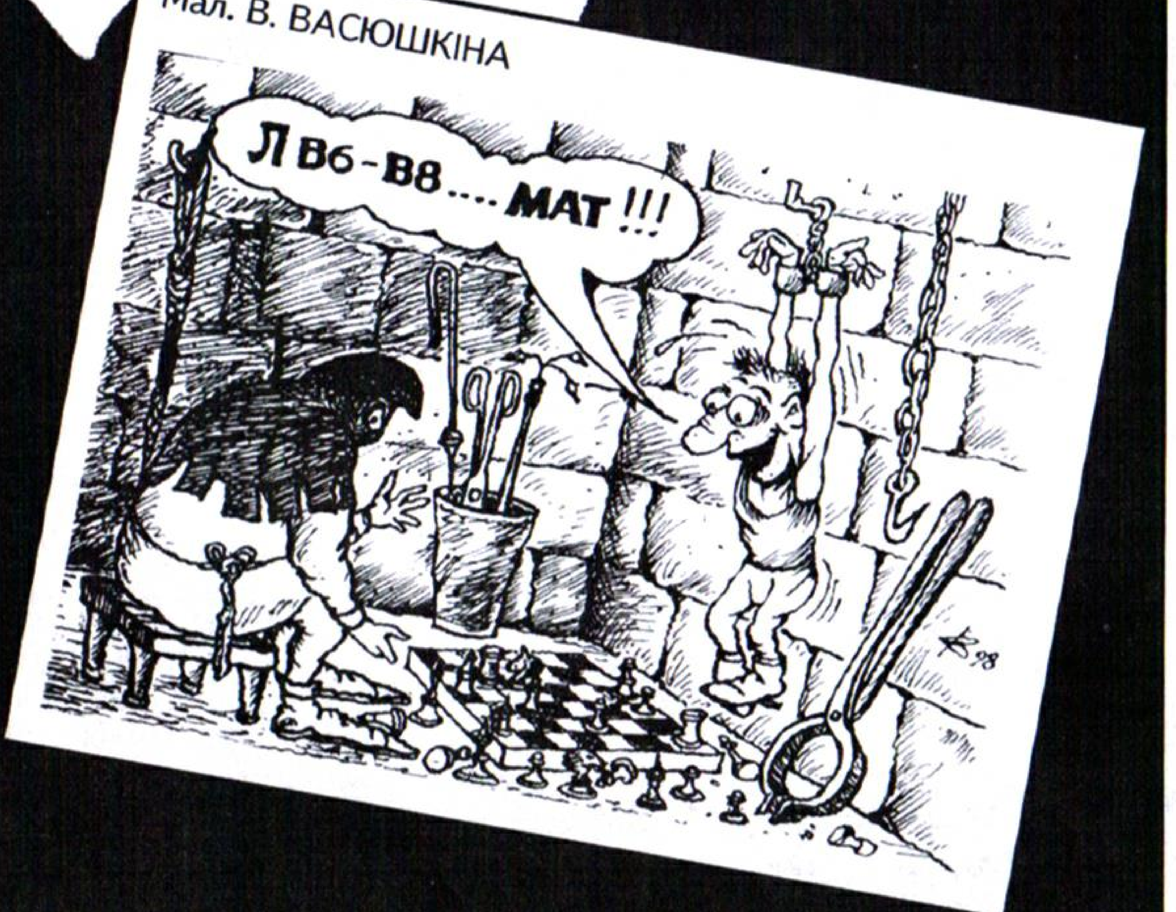

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема А. Василенка)

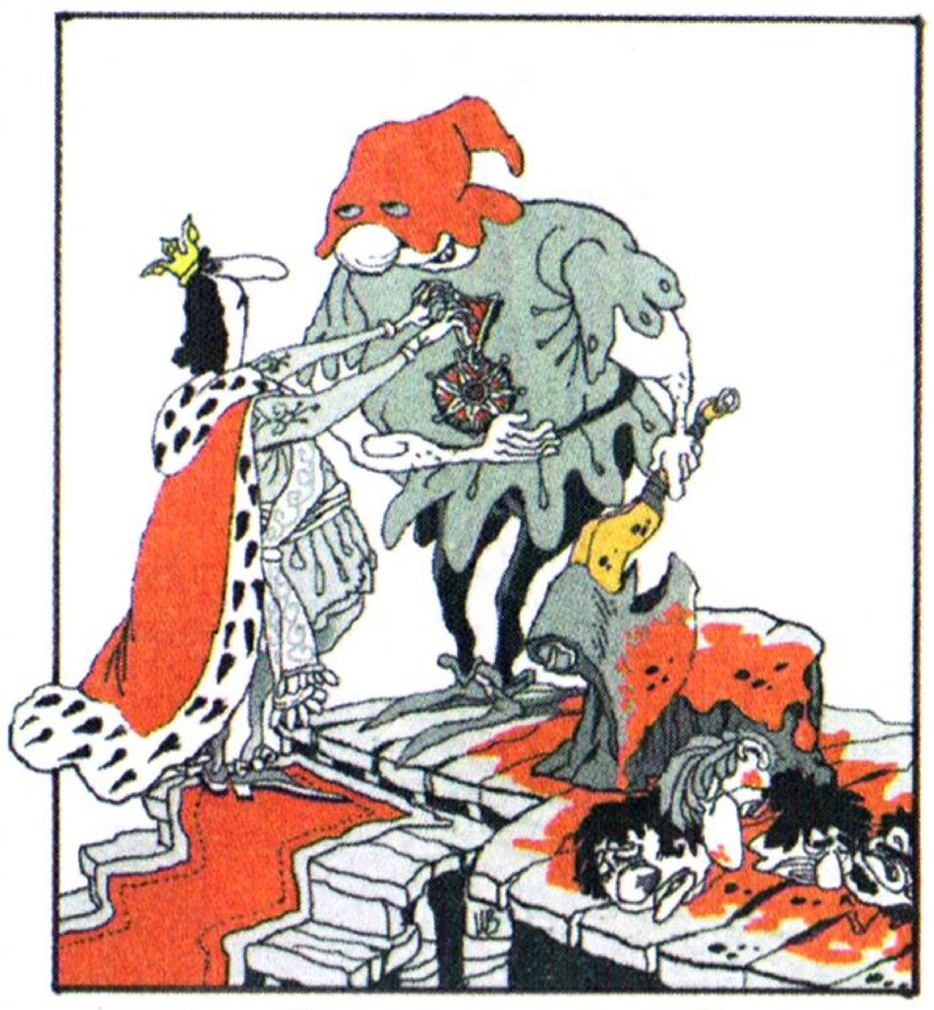

— Катюзі по заслузі!

Мал. В. ФЛЬОРКА

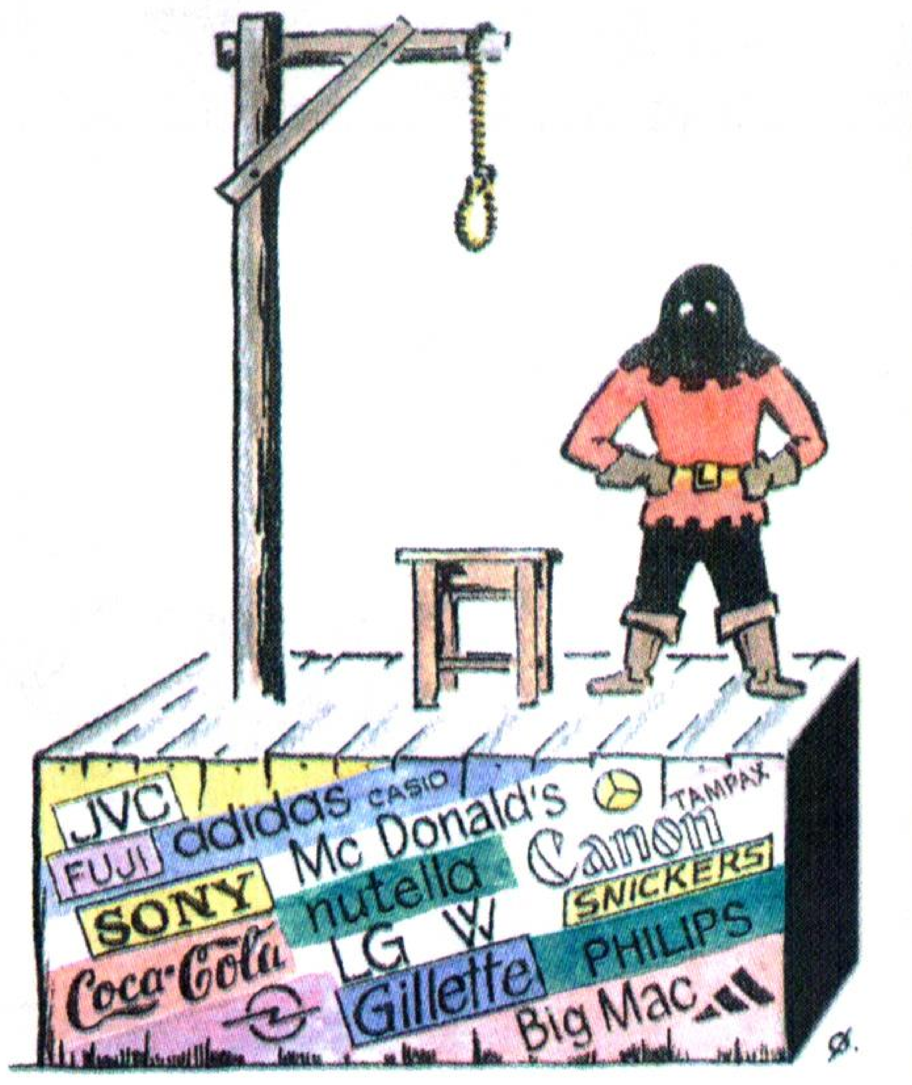

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. СИМИНОГИ

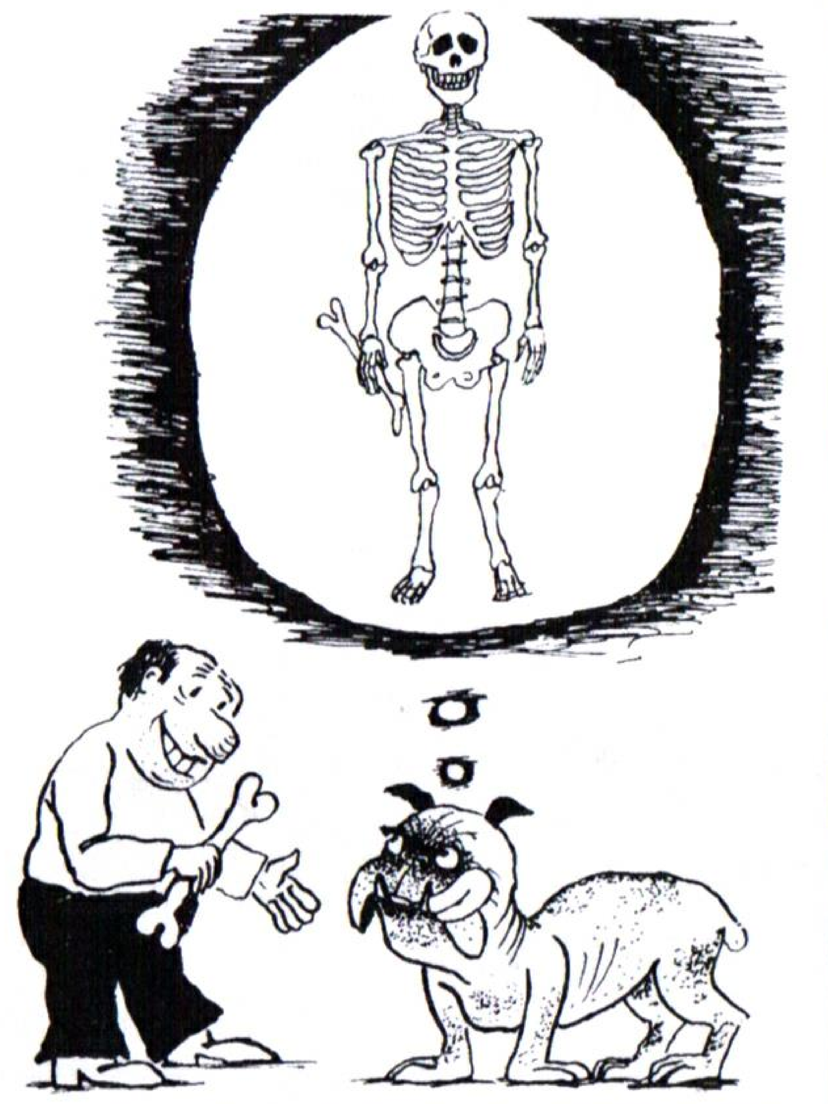

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я здав кров... Усю!

АНЕКДОТИ ПРО «НОВИХ» УКРАЇНЦІВ

Двоє маленьких хлопчиків сидять у пісочниці і сперечаються:

— А мій тато може купити весь Київ!

— А я своєму скажу, щоб він його не продавав.

* * *

Кінцева станція метро. Водій перевіряє вагони перед відправленням їх у депо. В одному з вагонів помітив чоловіка, що міцно спав.

— Гей — гукає він, — бомже, прокидайся! Приїхали!

— Не бомж я, а новий українець!

— А що ж ти тут робиш у такому вигляді?

— Сплатив податки і сплю спокійно.

* * *

Зустрічаються двоє колишніх однокласників — один «новий» українець, другий — продавець у кіоску.

«Новий» питає:

— Що робиш тепер?

— Звичайний вуличний продавець.

— Ну ти крутий! І скільки коштує сьогодні вулиця?

* * *

Сидить «новий» українець у ресторані:

— Офіціант, жаб'ячі лапки є?

— Для вас знайдуться!

— Тоді слухай сюди. Дострибай на них до бару і принеси мені пляшку «Столичної».

* * *

— І до чого ж багата наша природа! — каже чоловік приятелеві, — ось недавно іду по пляжу, дивлюсь — золотий ланцюжок! Я мужика з нього витрусив і ось ношу.

* * *

— Нічого не розумію, — гортає «новий» українець зошит сина, — чому двійки? Ось тут же написано: «Класна робота!».

* * *

— Це, правда, що ти будинок престарілих узяв під свій дах — питає один «новий» українець іншого.

— Та правда! Якийсь ідіот мені сказав, що там бабок навалом.

* * *

«Новий» українець розповідає про свій відпочинок:

— Оце на Кіпрі тиждень провів.

— Але ж, — кажуть йому, — ти ж їхньої мови не знаєш! Мабуть, у тебе проблеми були.

— У мене не було, це у них були.

* * *

Син «нового» українця якось прочитав «Анну Кареніну» і каже батькові:

— Виявляється, тату, в Росії на багатих почали наїжджати ще в минулому столітті!

* * *

Син «нового» українця хвалиться батькові:

— Я знайшов гаманець з двома доларами.

— Віднеси до міліції і заяви про знахідку. Чесність — це також капітал.

— А якби я знайшов тисячу доларів — теж мусив би віднести їх до міліції?

— Необов'язково. Якщо в тебе є справжній капітал, чесність ні до чого.

Надіслав В. ГОЛОВКО.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Спортсмен, або порода собак.

4. Ой ти, гарний Семене,
Іди сядь коло мене.
І... в мене є,
Сватай мене, Семене.

6. У древньогрецькій міфології цар м. Фів, який зумів розгадати загадки сфінкса, у переносному значенні — мудра людина, що вміє розплутувати складні житейські ситуації. 8. Розмінна монета Кіпру, або затятий ворог вовняних речей. 9. Країна, де, як і в нас, дуже люблять футбол. 10. Хата не хата, вікон багато, є куди влізати, та нікуди вилізати. 12. Ним у козака шапка підбита. 14. На чужий ... іди, а свою ложку з дому бери. 17. Людина, яка не тримається свого роду-племені. 18. Український письменник-гуморист.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. У тюрських народів шанобливе звертання до старшого за віком чоловіка. 3. Черепаха, ящірка, змія, крокодил. 4. Міфічне чудовисько з головою і шиєю лева, тулубом кози і хвостом дракона. 5. Муза комедії. 7. Дехто готовий міняти його як рукавички, аби тільки триматися за древко. 11. Птиця — мислитель, яка попала в борщ. 13. Радіостанція на українському радіо, яка щодня закликає слухачів: «Подаруй собі гарний настрій!». 14. Птах, якого не треба вчити літати. 15. Синонім до слова «мишоловка». 16. Веселий український танець.

Склав М. МОЗГОВЕНКО.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Гарбуз. 4. П'ятниця. 7. Губенко. 8. Опудало. 10. Грек. 11. Наполеон. 14. Людина. 16. Ліани. 18. Омоніми. 19. Слово. 22. Кіло. 23. Гумореска. 24. Ніс.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Рабле. 3. Закон. 5. Тополя. 6. Корова. 7. Гоголь. 9. Апломб. 13. Наливка. 15. Лід. 17. Небо. 20. Яма. 21. Кіт.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Коли беззубий дід відчуває біль від зубів? Відгадка: Коли собака покусає.

Іноземний гумор

ОРІГО (Фінляндія)

ЗДРАСТУЙ, ЦЕ Я!

Здрастуй, люба, це я. Телефоную, щоб спитати, чи треба йти після роботи до магазину… Зачекай, зараз візьму олівець… Так, записую… Купити цибулю, картоплю, перець… Добре. Принесу… До зустрічі!

* * *

Здрастуй, люба, це знову я. Так, так… уже був, але пастернаку не було, так я купив баклажанів… Якщо ти не заперечуєш, я завітаю до корчми випити пива. Ні, ні в якому разі… Вип'ю та й мерщій додому. Цілую!

* * *

Здрастуй, люба, це я. Так, з корчми, певна річ… Пиво вже скінчилося, а у них тут вхідна такса… Мушу тобі сказати, що це дуже економно… Ні, ні, заспокойся, люба, я вже заплатив… З покупками — нічого, вони там висять, біля портьє, йому холодно, а їм тепло… Ні, я хотів сказати, що йому тепло, а їм холодно… Певна річ, уже їду! Привіт!

* * *

Здрастуй, люба, це я… А хто це? Впізнала? Бач яка, чекаєш на іншого чоловіка… Тут така справа, тільки я хотів іти, як зайшов… Нізащо не вгадаєш… Ні, не треба ображатися, слухай… Заходить Раймо… Ми з ним п'ять років не бачилися… Я не міг його обминути! Це все одно, що блукати в горах і не помічати дерев… Ну, ми з ним тут ще трішки погомонимо і все, кінець, іду додому!..

* * *

Здрастуй, люба, не кидай трубки. Тут таке трапилось!.. Я телефоную тобі з Тампере, а не з Хельсинки. ...Сьогодні, як з'ясувалося, хокей, і Раймо запропонував мені йти з ним… Боязко було пускати його самого…. В ім'я нашої давньої дружби… Ні, п'яним не був! Що для нього одне пиво і один джин! Ти ж знаєш, що Раймо за кермом завжди себе добре почуває… Так, так, першим поїздом приїду… Продукти зі мною…

* * *

Здрастуй, люба, це я. Не хвилюйся, тут дещо сталося,.. Тільки хотіли йти на поїзд, як раптом дзвонить телефон, кажуть, що Раймо мусить сьогодні зі своїм шефом летіти до Нью-Йорка… Як це, при чому тут я? Зараз поясню… У них захворіла секретарка, яка теж мала летіти… Виходить, залишився зайвий квиток на літак, і було б дуже нерозумно його не використати… І Раймо запропонував його мені… Я тобі всього пояснити не можу, оскільки міжнародні розмови через океан багато коштують… Чао!

* * *

Привіт, люба. Пише до тебе твій Юсі. Знаходжусь я на маленькому острові архіпелагу Самоа у Тихому океані. Телефону тут немає, оскільки немає і людей, тому свого листа я поклав у пляшку, яку мені пощастило знайти серед моїх пакунків. Можливо, ця пляшка викличе в тебе тяжкі асоціації. Продукти я з'їв, гроші в мене ще є, але тут вони непотрібні… Трапляється, що пропливає пароплав, тоді я вибігаю на берег, розмахую руками, розкладаю багаття, кричу, але вони там, на пароплаві, начебто не чують мене, лише вітають, особливо жінки, розмахують хустками. Здається, вони думають, що я місцевий, тут мешкаю. Я ще живий, чого тобі і дітям бажаю.

Від щирого серця з поздоровленням твій чоловік Юсі!

Переклад М. КРИНИЦЬКОГО.

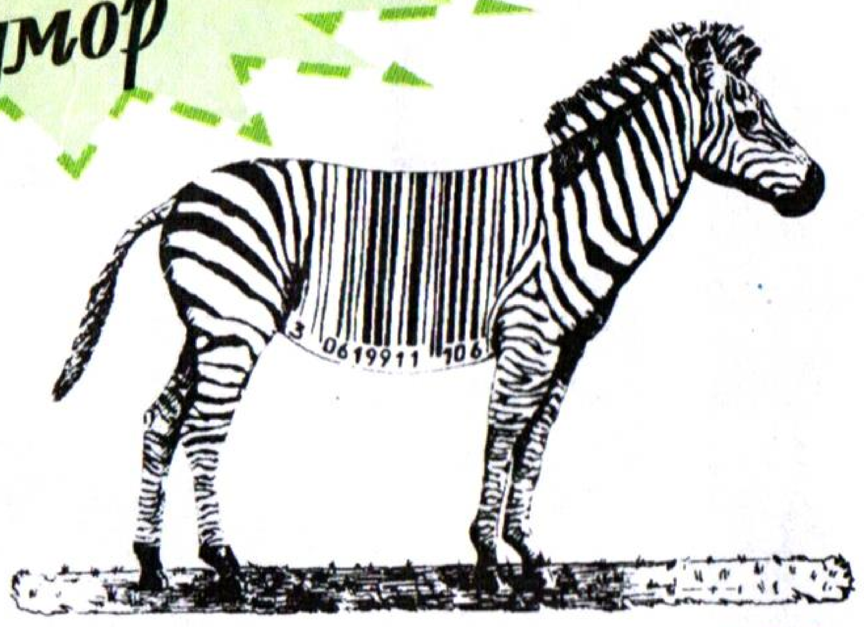

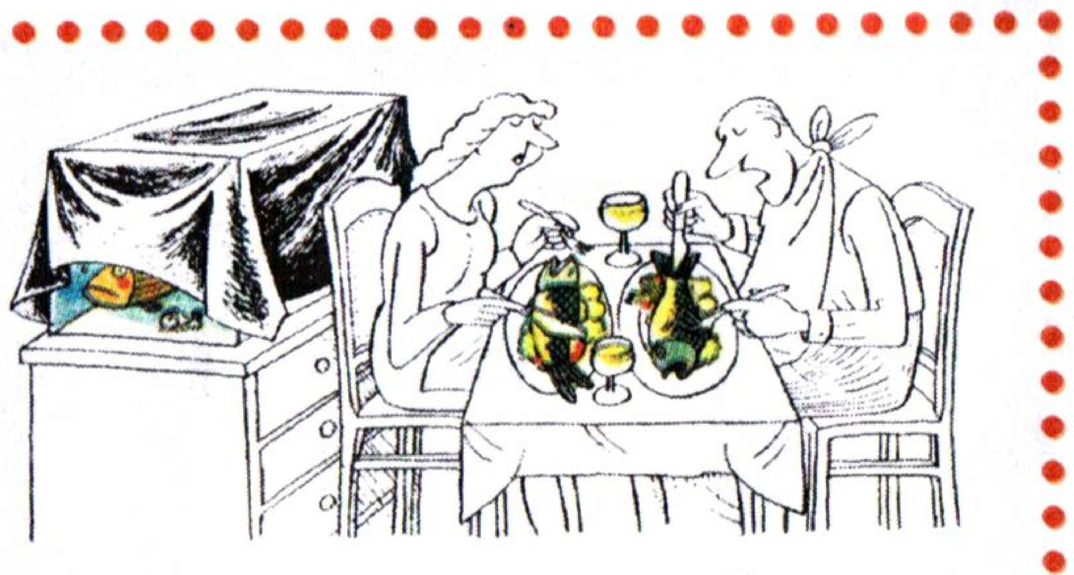

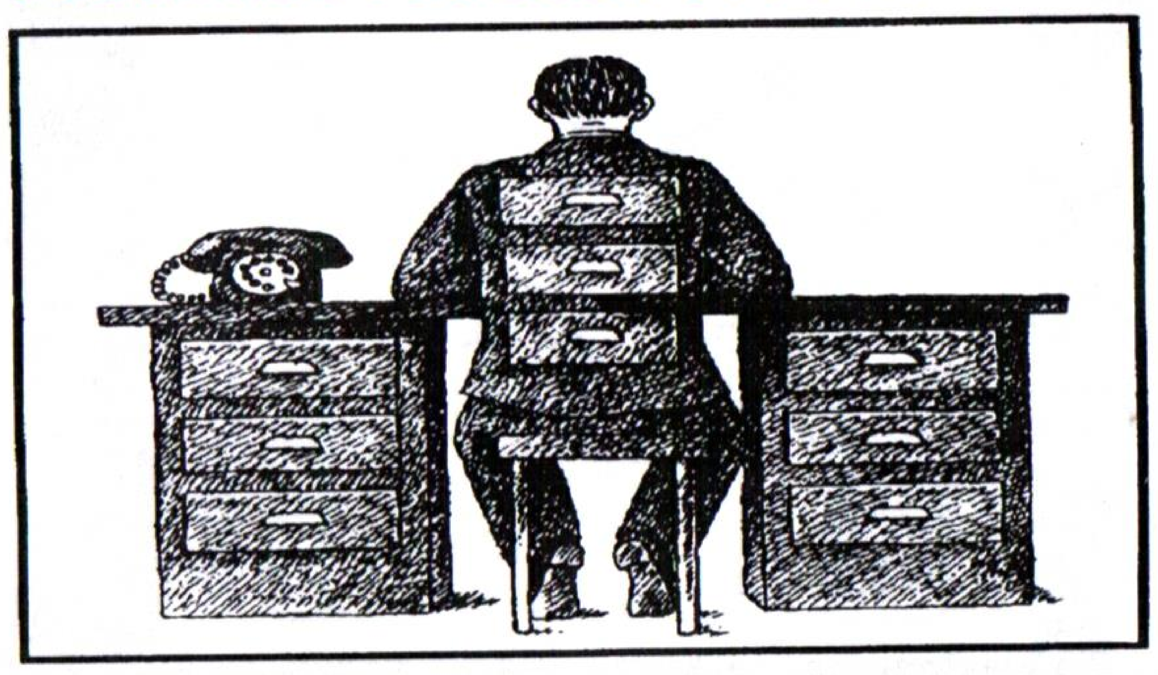

КОНКУРС ТРИВАЄ

Розказують, що одного разу зібрався Остап Вишня на полювання, а його дружина — Варвара Олексіївна — витягнула з чохла рушницю і макогона туди увіпхала. Яке ж було її здивування, коли ввечері веселий Остап Вишня, повернувшись із полювання, вручив їй аж двох зайців.

На малюнку О. Гуцола («Перець» № 12), до якого треба було придумати підпис, художник зобразив трохи іншу картину. Зустрілися два мисливці. У одного за плечем, як і годиться, рушниця, в другого — за спиною сулія самогону і дві цибулини.

Що б це означало?

Наші читачі і цього разу добре розвеселили членів журі. А найдужче вони сміялися, прочитавши підпис *Максима КАЙДАШЕНКА із м. Охтирки Сумської області:*

— Оце Марія вигнала такий самогон, що й вепра звалить.

Та Олександра ГРИЦЮКА з м. Ізмаїла:

— А навіщо рушниця? Дихнув на зайця — і в торбу! Дихнув на зайця — і в торбу!

Їм присуджено перемогу.

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до нового малюнка Олега ГУЦОЛА.

«Про бійку в сусідів я нічого не чув, бо на той час у мене боліли вуха».

«Кузьмич поздоровив мене з дньом рожденія, а подарка не приніс. Став чіплятися, щоб я поставив йому бутилку, а я не схотів поїти його на дурняк. Поздоровив, то нехай би і подарка приніс, а то получається, що я йому подарка винен у виглядi бутилки».

«Я не поліз у бійку, як казав участковий, а мусив же допомагати обіженому кумові».

(Із пояснень дільничному).

«Я тримав долари на чорний день і мене обікрали. Я заявив участковому, а він каже нехай їх тобі Клінтон шукає. Хіба я винуватий, що гривня не може втриматися на своєму вєсу, а долар стоїть. Хай участковий втримає гривню, то я її буду класти в панчоху, а не долара. Отака в нас міліція».

«Якийсь там кілограм комбікорму взяв, то мене обізвали злодієм і подали в суд. А ті, що вкрали мільйони, ходять без назви. Та вони цілі наші села вкрали і мене в тому числі».

(Із листів до редакції).

**Надіслав
І. ТОКАРЧУК.**

«То не була ніяка п'янка, а нормальна випивка старих друзів».

(Із пояснення дільничному міліціонеру).

«Він для мене не був чоловіком, а тільки членом сім'ї».

(Із пояснення дружини в суді).

**Надіслав
І. МАРТИШКО.**

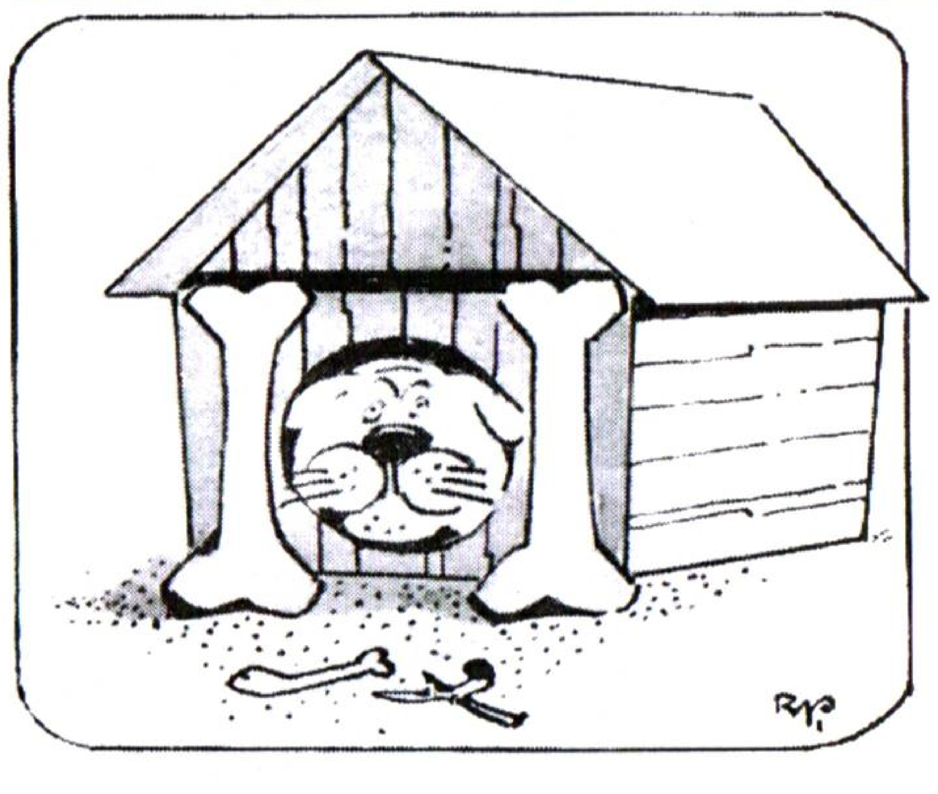

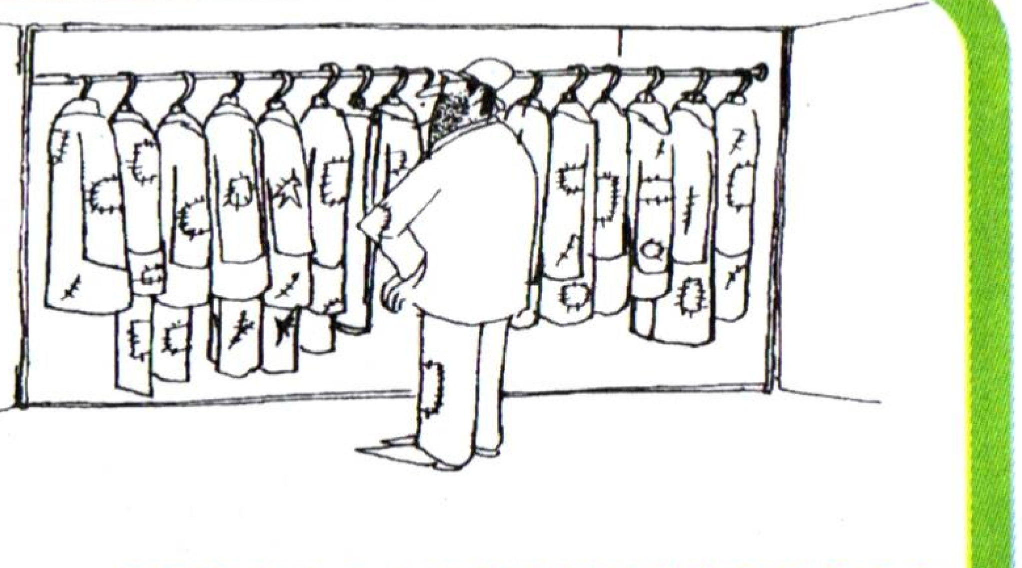

ВЕСЕЛІ ПАРАЛЕЛІ

Сервіс

У фермера в Канзасі буря зірвала з будинку бляшаний дах. Друг порадив відвезти зім'яте «залізо» в Детройт до майстерні, де ремонтують автомобілі. Через тиждень він одержав звідти письмове повідомлення: «Ми не могли визначить, що сталося з вашою машиною, але через три дні вона буде на ходу».

Різниця

— Що то за страхітлива дівиця, худюща, як скелет?! Кістки випираються звідусіль!

— Це дочка Рокфеллера.

— О! Яка вона, чорт забери, струнка!..

Заспокоїли

Заблукав мандрівник у джунглях. Побачив вогник, пішов на нього і прибрів у поселення аборигенів. Його нагодували, ведуть в хижу. Він усім дякує і запитує:

— А у вас тут людоїдів немає?

— Немає. Учора останнього спіймали, — заспокоюють його.

— А він не втече?

— Ні. Ми ж його з'їли.

Слова, слова...

Директор авіакомпанії повчає командира корабля:

— Дуже прошу, коли ви звертаєтеся до пасажирів літака, то, будь ласка, підбирайте слова.

— Я так і роблю...

— Якби ж то! Учора, заходячи на посадку, ви сказали пасажирам: «Перед приземленням я б хотів скористатися нагодою і попрощатися з усіма».

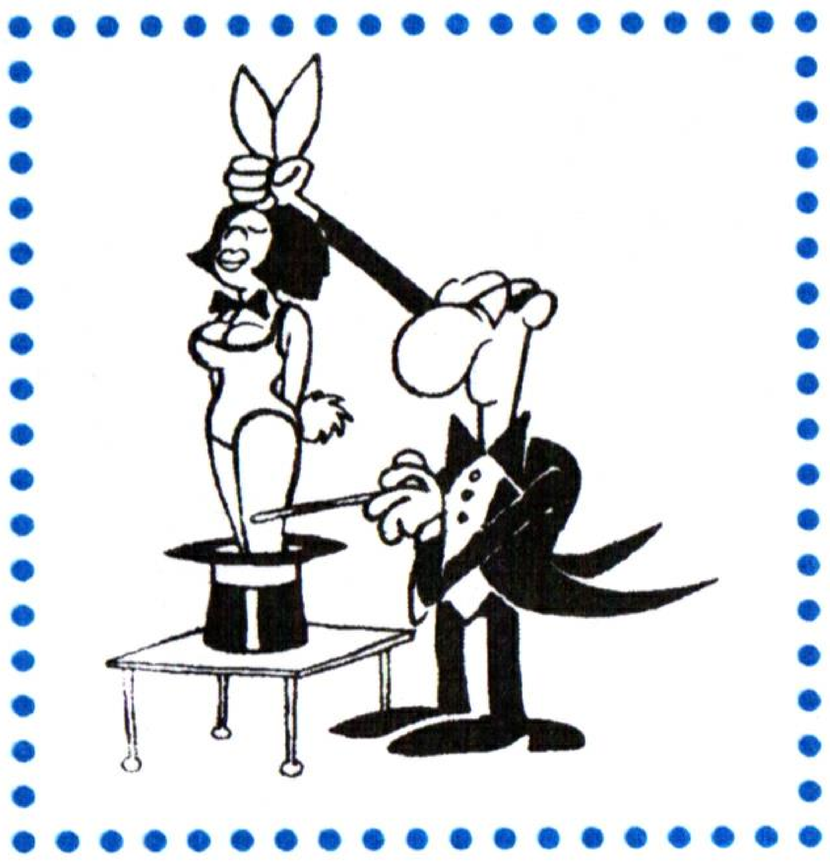

ПЕРЕЦЬ № 2 (1487)

**Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.**

**Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
О. КОХАН (головний художник),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.**

**Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу «Перець».**

**Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.
Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.**

**Видавництво
«Преса України».**

**Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.
При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.**

Здано до набору 11.01.2000.
Підписано до друку 08.02.2000.
Формат 70x108 $^{1}/_{8}$.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 19830 прим.
Зам. 0110002.
Ціна договірна.
© «Перець» 2000 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

**Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.**

**Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38,
художнього відділу 441-89-24.
Факс 224-35-82.**

**Для телеграм:
Київ Перець.**

Комбінат друку видавництва «Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Малюнки Олексія КОХАНА

Індекс 74393.

Передплата на журнал «Перець» не закінчується!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець» на 2000 рік, нагадуємо, що це ви зможете зробити будь-якого дня. Якщо оформити передплату до 5 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал. Індекс 74393.

Смійтесь на здоров'я!

До відома наших авторів!

Для того, щоб ви своєчасно могли одержати гонорар, слід разом із творами надсилати і свій ідентифікаційний номер.